

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

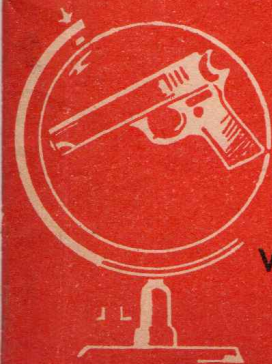
DE WRAAK VAN DE VIJF

N° 2608

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbenouden.

De wraak van de vijf

HOOFDSTUK I.

DE DOOD VAN BERNARD GREY

Charles Brand bleef met het ochtendblad in zijn hand Raffles strak aankijken. Het was 's morgens ongeveer negen uur en de beide vrienden hadden die dag om verschillende redenen pas laat ontbeten in de kleine luxueuze villa, die de grote avonturier onder de naam Lord William Aberdeen sinds een jaar bewoonde, samen met Brand, en met geen andere bediende dan zijn reusachtige chauffeur James Henderson en zijn stokoude butler Gaston, die hij al dikwijls aangeboden had van een goed voorziene oude dag te gaan genieten, wat de oude man totnogtoe altijd hardnekkig geweigerd had.

Brand zat ontdaan in zijn stoel en zijn blauwe ogen hadden een angstige, verwonderde uitdrukking.

Hij keek naar Raffles, die doodkalm zijn typisch Engelse ham and eggs zat te verorberen en daar zo rustig zat, alsof er die nacht iets bijzonders was gebeurd.

Eindelijk vroeg hij zacht:

— Heb je de ochtendbladen al gelezen, Edward?

— Ik heb er nog geen gelegenheid voor gehad, Charles. En toch had ik misschien wat nieuwsgieriger moeten zijn. Dat wil je zeker zeggen?

— Het kon wel eens wat anders geweest zijn dan louter nieuwsgierigheid. Het is mij nog steeds een raadsel, hoe je zo kalm kunt zijn na zo'n gevaarlijke nacht. Ik neem echter in aanmerking, dat je niet alles kunt weten, als je de ochtendbladen nog niet onder

ogen hebt gehad, Bernard Grey is dood.

Raffles hield even op met eten, keek Brand strak aan en herhaalde:

— Dood? Bedoel je, dat hij vannacht gestorven is? Dat moet wel want gistermiddag was hij nog springlevend ook, al liep hij tegen de zestig. Hoe is hij gestorven?

— Hij is vermoord, Edward.

Heel even leek Raffles te schrikken. Hij legde mes en vork op tafel en zijn ogen hadden een harde glans gekregen, toen hij kortaf vroeg:

— Wees zo goed en lees eens voor, Charles. Grey leefde nog, toen ik zijn huis binnendrong, dat weet ik pertinent zeker.

— Hoe zo? Sliep hij dan niet?

— Hij sliep, maar hij werd wakker gemaakt.

— Waardoor dan? vroeg Brand verwonderd. Ik mag toch niet veronderstellen, dat jij hem wakker maakte? Dat je misschien een meubelstuk hebt omgestoten?

Raffles schudde bestraffend het hoofd en antwoordde:

— Ik weet niet waar ik zo'n oordeel aan verdien, Charles. Ik kan mij niet herinneren, dat ik ooit zo onhandig ben geweest. Behalve dan in de zaak van de Gouden Cobra. Die onhandigheid had ons toen bijna het leven gekost. Maar deze keer ben ik stiller geweest dan een muis.

— Waardoor werd Grey dan wakker?

— Door de telefoon.

— Midden in de nacht?

— Het zal ongeveer één uur geweest zijn.

— En daardoor werd hij wakker en ging de telefoon opnemen?

— Zo is het. Je zult wel begrijpen, dat ik niet heb afgewacht, wat er verder zou gebeuren, toen ik hem op zijn blote voeten boven mijn hoofd hoorde lopen. Het is daar in huis zo stil, dat men alles kan horen. Ik heb mijn boeltje bij elkaar gepakt, omdat ik toch klaar was en ik heb zo snel mogelijk Rossfield Manor verlaten. Ik begin nu werkelijk te geloven dat het een paar minuten te vroeg is geweest. Misschien

had ik die misdaad wel kunnen voorkomen.

— Dat geloof ik haast niet, Edward. En jij zult er net zo over denken, als ik je het voorlopige verslag van de zaak heb voorgelezen. Het is heel raadselachtig, moet ik zeggen.

— Begin dan maar, ik luister.

Brand had het ochtendblad van de Daily Mail wat handiger opgevouwen en begon met een zachte, maar duidelijke stem te lezen:

Een raadselachtig geval. Moord of ongeluk? — Een kluizenaar op zijn oude kasteel vindt de dood.

In de afgelopen nacht heeft op een van de oude kastelen ten noorden van Londen een heel zonderling voorval plaats gehad, dat het leven heeft gekost aan de bewoner, Bernard Grey, een man van ongeveer zestig jaar, die in de omgeving voor mensenschuw en een beetje zonderling doorging.

Voor zover men kon nagaan, heeft hij geen bloedverwanten en hij woonde helemaal alleen op het tamelijk uitgestrekte landgoed, in het oude huis, dat in het midden van de zeventiende eeuw werd gebouwd en alleen met een oude huishoudster, die een beetje doof is en twee reusachtige honden, waarvan er 's nachts altijd een in zijn slaapkamer is, terwijl de tweede de wacht houdt op het erf, waar hij los kan rondlopen.

De leveranciers hebben dan ook van de oude Brigitta de goede raad gekregen, voorzichtig te zijn wanneer zij het park doorliepen, ook al lagen de honden overdag meestal aan de ketting.

Er is ook nog een keukenmeid, maar die gaat iedere avond om half zeven naar huis.

Bernard Grey stond in de buurt als erg rijk en ook als tamelijk gierig aangeschreven. Aan het oude huis werd niets gedaan, ofschoon reparaties hier en daar dringend nodig waren; het prachtige park verwilderde en hij ontving slechts hoogst zelden

iemand. Hij maakte korte wandelingen, meestal in zijn eigen park en was daarbij steeds vergezeld door de twee waakhonden. Als het donker was kwam hij nooit buiten. De oude huishoudster at bij hem aan tafel. Dat was ook gisteren het geval en omstreeks half tien ging de oude Brigitta naar haar kamer, na zich te hebben overtuigd, dat haar meester alles had, wat hij nodig kon hebben, dat wil zeggen zijn cognac, zijn spuitwater en zijn sigaren.

Zij weet beslist niet wanneer hij naar bed is gegaan, maar dat kan onmogelijk later dan half elf zijn geweest. Later liet hij het nooit worden.

De slaapkamer van de oude zonderling ligt op de tweede verdieping. Zij zelf slaapt daar ook en haar slaapkamer ligt naast die van haar meester. Als hij iets nodig heeft en op het houten tussenschot klopt, merkt zij dat, niet omdat zij het hoort, maar door het dreunen van het schot.

De laatste tijd werd zij wel eens gewekt, omdat haar meester aanvallen van benauwdheid had. Zij vond hem dan met een blauw opgezet gezicht overeind zitten in zijn bed en bijna stikkend van benauwdheid. Zij hielp hem dan zo goed zij kon, maar hij dwong haar om in de kamer te blijven. Altijd was daar ook een van de honden, die haar echter nooit iets zouden doen.

Brigitta verklaarde nu tegenover de politie, dat het ongeveer kwart over een in de nacht geweest kon zijn, tenminste als haar wekker haar niet bedroog, toen zij opgeschrikt werd uit haar slaap door het bekende, bonzende geluid. Zij kwam uit bed, schoot haastig haar peignoir aan, daar het tamelijk fris was, liep de gang op, deed een paar stappen en maakte de deur van haar meester open. Er brandde licht op de slaapkamer. Het was het lampje op het nachtafeltje, naast het bed. Maar in het bed lag niemand. De deense dog, Caesar, kwam haar jankend tege-

moet lopen, met de staart tussen zijn benen, door de brede tussendeuren, die de slaapkamer scheidde van de bibliotheek. Ook daar brandde licht. Aan de bovenkant van elk van de drie reusachtige boekenkasten had de bewoner lampen laten maken, om gemakkelijk ook 's avonds een boek te kunnen vinden, als hij dat nodig had. Hij was een groot liefhebber van oude werken en had een tamelijk kostbare verzameling daarvan. De huishoudster liep geschrokken naar binnen en zag onmiddellijk het lange, magere lichaam van haar meester languit op de parketvloer liggen, met zijn gezicht op de grond gekeerd en de armen wijd uitgestrekt.

Zij snelde op hem toe en draaide hem met grote moeite op zijn rug. Zijn lippen bewogen nog, hij scheen iets te willen zeggen en keek haar daarbij aan met uitpuilende ogen, die echter al heel snel glazig werden. Binnen een minuut was hij dood.

Van een wond was niets te zien, behalve aan een van de slapen, waar zij een paar fijne bloeddruppeltjes vond. Waarschijnlijk had hij zich bij zijn val bezeerd. Dat was tenminste de eerste indruk van de huishoudster, die ten einde raad was en jammerend rondliep, totdat zij tenslotte de inval kreeg, telefonisch de politie te waarschuwen. Zij kon beslist niet horen wat er aan de andere kant gezegd werd, maar gelukkig kreeg zij de goede aansluiting en een kwartier later al kwamen een inspecteur en twee agenten, tegelijk met een geneesheer uit Templewood, het dichtstbijzijnde dorp.

En nu wordt de zaak zeer geheimzinnig.

Want het ingestelde onderzoek bracht aan 't licht dat de tweede hond Tiras bewusteloos op het erf lag, bedwelmd door een of ander verdovend middel, ofschoon dit op zich zelf al een raadsel is, want de hond nam van geen enkele vreemde voedsel aan. Verder ontdekte de politie, dat een raam aan de achterkant van het huis, naast de keuken, op een bij-

zonder handige manier geforceerd was en nog half openstond. Ook ontdekte men in de vochtige grond een paar voetstappen.

De politie staat nu voor de oplossing van de moeilijke vraag:

Is hier misdaad in het spel of niet?

Het eerste lijkt het waarschijnlijkste want bij een nauwkeurig onderzoek bleek, dat op de eerste verdieping de werkkamer van Bernard Grey door onbevoegden was doorzocht. Uit de kleine, maar stevige brandkast, die bijzonder kunstig was opengebrouwen, was een bedrag van minstens twaalfduizend pond sterling gestolen, bestaande uit bankbiljetten en effecten. Er is dus niet de minste twijfel aan, dat inbrekers aan het werk geweest zijn.

Het blijft dan echter onbegrijpelijk hoe zij Bernard Grey gedood hebben. De dokter verklaarde de wond aan de slaap als volkomen onbetekenend. Het lijkt op een speldenprik, meer niet. Wat de ongelukkige man in de bibliotheek uitvoerde is eveneens een raadsel. Waarom viel de hond de moordenaar niet aan? Hoe is het te verklaren, dat de ramen en de deuren in de slaapkamer, zowel als in de bibliotheek goed gesloten waren, toen de huishoudster er binnen kwam? De zaak wordt nog vreemder, daar Grey zeer wantrouwend was en in de la van zijn nachttafeltje steeds een geladen revolver had liggen. En hij kan onmogelijk in zijn slaap verrast zijn, anders had de oude Brigitta hem niet tien meter verder voor een van zijn boekenkasten gevonden. Tenslotte is het onverklaarbaar hoe de dader tijd had om te verdwijnen, daar de huishoudster bij haar verklaring blijft, dat er nauwelijks tien seconden verlopen kunnen zijn tussen de val van het zware lichaam, die haar wakker maakte en het ogenblik, dat zij de slaapkamer binnenkwam.

Het onderzoek is nog steeds in volle gang en de politie hoopt deze zonderlinge zaak spoedig tot klaarheid te zullen brengen, daar het arresteren van de inbrekers waarschijnlijk

slechts 'n kwestie van tijd is. De politie heeft al een paar oude bekenden van de justitie op het oog, waarvan wij uiteraard de namen niet kunnen noemen.

Het bleef vrij lang stil, nadat Brand was uitgelezen.

Raffles zat diep in gedachten. Hij was bijna werktuiglijk weer aan zijn ontbijt begonnen, maar had zeer aandachtig geluisterd. Eindelijk begon hij:

— Voor mij, Charles, die nu heel toevallig juist deze nacht in dat huis was, staat dit ene feit als een paal boven water: er is daar boven heel zeker niemand geweest, die de oude man heeft vermoord.

— Maar hoe is hij dan gedood? riep Brand verwonderd.

— Dat is juist het grote raadsel. Het kan een beroerte zijn geweest: maar hoe verklaren we dan dat telefoneren? Mij dunkt, dat dat nachtelijke telefoontje zeker een bepaald doel had. Grey moest blijkbaar aan de telefoon komen.

— Geloof je dat het mogelijk is, dat de telefoon onder/stroom stond? vroeg Brand weifelend.

— Natuurlijk is dat mogelijk. De truc is wel eens meer toegepast, maar een goede dokter vindt de sporen daarvan onmiddellijk terug bij het slachtoffer. De handpalm is geschroeid, of ergens anders zijn kleine brandwonden. En na de kortsluiting kan zo'n toestel natuurlijk onmogelijk zo maar weer gebruikt worden.

— Kan iemand hem met een zeer fijne dolk in zijn slaap hebben gestoken?

— Nonsens, Charles. Denk nu eens aan die hond. Het dier was een soort tijger en ik zou zelf niet binnen hebben kunnen dringen, als ik niet eerst de andere hond, beneden in het park, buiten gevecht had gesteld door hem een klein projectiel uit mijn windpistool in zijn lichaam te schieten, gedoopt in een vloeistof, dat hem voor heel wat uurtjes als het ware zou verlammen. Je weet dat ik op dat punt een beetje sentimenteel ben, ik vind het laf om die-

ren te doden, als het niet beslist nodig is.

Brand zat een ogenblik zwijgend te roken totdat hij ineens opmerkte:

— Zou het mogelijk zijn, dat de huishoudster...

— Waarom? Noem eens een motief. Welk belang zou die vrouw bij de dood van de oude Grey gehad hebben, die haar, ondanks haar gebrek, in dienst

hield en bij wie zij het goed had? Als ik wist, dat zij zijn enige erfgename was, dan lag de zaak misschien anders. En verder, waarom zou zij hem dan in de bibliotheek vermoord hebben? De vrouw is zwak, zij kan hem daar onmogelijk zelf heen hebben gesleept.

— Dan kan het ook niet anders geweest zijn dan een ongeluk, riep Brand na enige ogenblikken uit.

HOOFDSTUK II.

DE KAST MET DE WORMGAATJES

De avontuurlijke geest van Lord Edward Lister, alias John Raffles, heeft zich steeds graag bezig gehouden met het oplossen van schijnbaar onoplosbare zaken en in de geheime archieven van Scotland Yard zal wel nauwkeurig beschreven staan hoe diezelfde Raffles, die jarenlang als een stuk wild, werd nagejaagd, verschillende keren een zaak heeft opgelost, waar de politie en knaptse detectives niet uit konden komen en op die manier met haar meegewerkt.

De zaak van Rossfield Manor werd door Raffles natuurlijk heel anders bekeken dan door de politie, omdat hij één ding meer wist dan de detectives. Het zonderlinge telefoneren midden in de nacht, terwijl bovendien Scotland Yard nu zeker zeer ijverig zocht naar de inbrekers, in de vaste overtuiging, dat die, als er werkelijk een misdaad gepleegd was, deze op hun geweten moesten hebben. Voor de speurhonden van Scotland Yard bestond er nu eenmaal geen andere oplossing, terwijl Raffles wist, dat die in een heel andere richting moest worden gezocht. En zo deed zich het eigenaardige geval voor: dat voor de inbreker de zaak nog veel raadselachtiger was dan voor degenen, die de inbreker zochten.

Voor ontdekking was Raffles geen ogenblik bang. Hij had deze onderneming zo zorgvuldig voorbereid en tot een goed einde gebracht, dat hij er praktisch zeker van was, zelf buiten schot te blijven. Hij had de gewoonten van de oude, in zich zelf gekeerde Grey goed bestudeerd, hij kende het oude huis, wat de indeling betreft, op een prik, hij wist wat hij met de hon-

den moest doen. Hij had een studie gemaakt van de toegangswegen en de kleine sterke brandkast maakte hem echter niet bang. Hij had ontdekt dat Grey heel rijk was, maar zijn geld op een wonderlijke manier gebruikte, want hij gaf er zo weinig mogelijk van uit, stuurde alle bedelaars, zwervers en marskramers met een vloek ruw zijn erf af, ontving niemand en leefde inderdaad als een kluzenaar. Natuurlijk ontving hij, net als alle rijke Engelsen, de nodige circulaires van liefdadige instellingen, van hospitalen en weeshuizen, die in Engeland helemaal zijn aangewezen op de steun van particulieren, maar sinds mensengeheugenis had hij er nog nooit een cent aan gegeven. Met beide handen hield hij stijf zijn portemonnaie dicht alsof hij zijn geld in het graf kon meenemen. Hierdoor bezat hij uiteraard veel vijanden, zodat niemand het vreemd vond als inderdaad zou blijken, dat hij vermoord was.

Zoals gezegd, vrienden of verwanten had de oude man niet en het leek daarom nog vreemder, dat hij telefoon in het oude huis had laten aanleggen, toen hij er, nu ruim twee jaar geleden, met de oude Brigitta zijn intrek nam.

Waarvoor diende die telefoon? Met wie sprak hij dan? Voor Brigitta kon het toestel niet zijn, want die kon er door haar doofheid geen gebruik van maken.

Raffles voelde instinctmatig, dat hij hier de kern van het raadsel te pakken had.

Aan een beroerte kon hij bijna niet geloven. De dode werd immers beschreven als lang en mager en drukke mensen lijden niet vaak aan aanvallen van

deze kwaal.

Het eerste werk van Raffles was, zich onkenbaar te vermommen en dan als belangstellende proberen toegang te krijgen tot het afgelegen, sombere landhuis en verlof te vragen het lijk van de oude Grey te mogen onderzoeken.

De politiearts kon wel een knap man zijn en toch niet op de hoogte van enkele zaken, die Raffles grondig had bestudeerd.

Hij was niet voor niets een paar jaar in India, Australië en in het geheimzinnige Afrika geweest. Hij wist dat er wapens bestonden, vergiften, waarvan de westerling niet het flauwste benul heeft.

Brand werd direkt aan het werk gezet en het duurde niet lang of hij had uit de geheime verzameling officiële papieren een mooi stuk te voorschijn gehaald, waar Raffles heel goed gebruik van zou kunnen maken. Het was een in het Frans, Engels en Duits gestelde uitnodiging van de Franse regering, om Monsieur Dubois zoveel mogelijk behulpzaam te zijn. Het verzoek was gericht tot de autoriteiten van de Frans-Duits-Engelssprekende landen in Europa. De heer Dubois had deze kaart bij zich, omdat hij een studiereis maakte in zijn functie van commissaris van politie te Parijs.

Deze kaart was blanco in het bezit gekomen van Raffles, al een paar jaar geleden en zorgvuldig bewaard en nu was het het ogenblik, dat hij er gebruik van kon maken. Hij wist dat de Engelse politie, vooral in de kleine steden, nogal toeschietelijk is tegenover buitenlandse collega's, een gevoel, dat waarschijnlijk geïnspireerd wordt door de trots, waarmee de Engelse politieautoriteiten hun eigen werk doorgaans bekijken, waarom zij het dan ook graag aan anderen laten zien.

Raffles wist van tevoren, dat hij heel weinig moeite zou hebben in het huis te worden toegelaten. Brand zou hem daarbij vergezellen als Engels journalist, verslaggever van een blad in Sheffield of Dublin, zodat zij voor ontdekking niet bang hoefden te zijn. Een legitimatie hiervoor was al heel snel

gevonden en diezelfde middag nog gingen de twee vrienden naar het plaatsje ten noorden van Londen, dat vol was van het vreemde geval, want de dode had weliswaar zeer teruggetrokken geleefd, maar juist daardoor had hij de aandacht getrokken.

Brand, in zijn rol van journalist, interviewde een paar winkeliers en kwam zo te weten, dat de dorpsbewoners Grey zo goed als nooit te zien kregen.

Toen Raffles en Brand lopend van Templewood naar het landhuis gingen, verbrak Raffles plotseling het stilzwijgen:

— Misschien is het ook jou opgeval-
len, Charles, dat mijnheer Grey heel
erg bang moet zijn geweest voor zijn
hachje.

— Hoe zo?

— Wel, er zijn verschillende aanwij-
zingen in die richting. Ten eerste het
feit, dat hij zich heel alleen, in dat
eenzame, ver van de grote weg gelegen
huis terugtrok, ten tweede, dat hij
beslist geen bedienden wilde, ten derde,
dat hij maar heel zelden buiten kwam
en dan tenslotte die twee wilde honden.
Ik praat nog niet eens over de revolver
in zijn nachtkastje en van het verbod
aan zijn huishoudster, om iemand bin-
nen te laten, zodra het donker was.

— Nu, dat vind ik niet zo merkwaar-
dig. Hij is rijk en lang niet jong meer
en juist het feit, dat hij zo afgelegen
is gaan wonen, maakte hem voorzich-
tiger. Vandaar de honden.

— Maar waarom ging hij zo afgele-
gen wonen? Vertel mij dat dan eens.

— Waarom? Omdat hij toch al een
vreemde figuur was.

— Op deze manier draaien wij in een
kringetje, zei Raffles glimlachend. Ik
voor mij geloof, dat Grey heel erg bang
was voor iets of iemand. Is hij vermoord,
ofschoon ik niet kan begrijpen hoe dat
gebeurd kan zijn, dan staat mijn opvatting
nog steviger. En hoe vreemd het ook mag
lijken, ondanks alles geloof ik aan opzet,
juist omdat ik heb horen telefoneren. Als
Grey werkelijk voor iemand of voor iets
bang was, dan had die telefoon wel degelijk
nut.

— In welk opzicht?

— Wel, om zich bijtijds te laten waarschuwen.

— Waarschuwen? Waartegen?

— Nu vraag je weer te veel, Charles. Op die vraag kan ik je namelijk nog geen antwoord geven. Maar als ik gelijk heb, moet er natuurlijk ergens in Engeland nog een andere man wonen, die ongeveer in dezelfde omstandigheden verkeert.

— Het spijt mij, dat ik het zeggen moet, Edward, maar ik vind het alles nogal gezocht. Het zal er wel op uitdraaien, dat de oude man een duizeling kreeg en met zijn slaap tegen een uitstekende rand van de boekenkast is terecht gekomen.

— Dan deugt het verslag in de krant niet. Want dat spreekt van een bijna onzichtbaar, nauwelijks bloedend wondje. Als een man van zijn lengte met het hoofd tegen een kastrand valt, dan veroorzaakt dat een kneus- of een schaafwond, die meestal vrij behoorlijk bloeden. Maar ik geloof, dat ik daar de torens al zie van het oude huis.

De twee vrienden liepen nog ongeveer een kwartier lang zwiingend verder, verlieten toen op aanwijzing van Raffles, die de omgeving grondig kende, de rijweg.

— Men zou zijn huis onmogelijk met een auto kunnen bereiken, legde hij uit. De straatweg loopt met een grote bocht om het huis heen. Het ligt op een kunstmatige terp en is alleen te bereiken langs nauwe, steile kronkelpaden en ik heb zo'n idee, dat de bewoner dit met opzet zo gelaten heeft. Wij moeten dit voetpad volgen, dat wat verderop bijna helemaal verdwijnt, want mos en woekerplanten groeien er in het wilde weg. Het huis is trouwens nooit erg in trek geweest en voor Grey er introk had het acht jaar leeg gestaan.

Zij moesten nu en dan diep bukken, door woest struikgewas heen, dat zeker in geen tien jaar een snoeimes had gezien. Het onkruid stond tot kniehoogte en soms nog hoger en het leek op sommige plekken net een oerwoud. De rozen en andere bloemen waren totaal verwilderd en groeiden hier en daar in

zulke hoeveelheden, dat zij de lucht door hun geuren zwaar maakten.

Overall groeide er gras en de wilde wingerd had zich meester gemaakt van grote stukken van het kreupelhout, dat vroeger langs het smalle pad naar het huis had gestaan.

Verderop was een weiland, waar wilde klaver groeide en in het midden daarvan stonden twee reusachtige, oude kastanjabomen en aan het begin van dat weiland zag men het huis plotseling voor zich opdagen.

Brand zag dadelijk, dat het zeker in de zeventiende eeuw gebouwd moest zijn, maar het was geen fraai voorbeeld van de architectuur van die dagen, vierkant, log en lomp met een zijvleugel, die er naderhand aan was gebouwd en die, met zijn torentjes en zijn tierlantijntjes scherp afstak tegen de lompe bouw van het hoofdgebouw.

Lang geleden had er zeker een slotgracht omheen gelopen, die gedeeltelijk was dichtgegooid en men kon nog duidelijk overblijfselen zien van het poortgewelf, waar vroeger de ophaalbrug was geweest.

Dat gewelf was grotendeels dichtgemetseld en er was alleen een ruimte uitgespaard voor een stevige huisdeur met een koperen klopper in de vorm van een leeuwenkop.

Het huis had een grauwe kleur, van veel ramen waren de luiken gesloten en het maakte zelfs op die stralende zomerdag een sombere, naargeestige indruk.

Brand zag een paar figuren bij het huis en keek Raffles vragend aan.

— Politie of journalisten of misschien wel allebei, zei Raffles lakoniek. Collega's dus. Nu, onze papieren zijn in orde. Vooruit maar. Ik ben er wel benieuwd naar of onze oude vriend Baxter zijn inbrekers al te pakken heeft. En nu zal ik met een accent moeten gaan spreken, want een Fransman, die onberispelijk Engels spreekt, zou misschien terecht argwaan wekken.

In vrij gebrekkig Engels, vroeg Raffles een ogenblik later toestemming aan de brigadier, die met de bewaking van het huis belast was, om in gezelschap

van « son cher ami Hundsley » van de Sheffield News, een kijkje te mogen nemen en enkele vragen te mogen stellen.

De brigadier keek even vluchtig de papieren in en misschien deed hij het wel zo vluchtig, omdat de zogenaamde Franse commissaris hem behendig drie shilling in de hand stopte.

— U vindt hem nog op dezelfde plek, want we hebben hem voor de kast laten liggen. Maar u komt net op tijd, want over een half uur halen we hem weg, zei de brigadier, op een toon, alsof hij het over een oude piano of een fornuis had.

— Hoe staat het met de arrestatie van de daders?

— Miserabel, monsieur, antwoordde de brigadier openhartig. Het ligt niet op mijn weg, maar ik geloof dat we bot vangen.

En de brigadier zuchtte diep en liet de beide heren aan hun lot over.

Raffles hoefde zijn rol niet al te natuurgelukkig te vervullen, want er waren nog maar heel weinig belangstellenden in het huis, die daar beroepshalve een kijkje moesten nemen.

In de bibliotheek, een vrij groot vertrek, waar de ramen nu wijd open stonden, was zelfs niemand. Ja toch, er was een man, maar die had al enige uren tevoren voorgoed afscheid genomen van het leven en lag daar nu stil op zijn rug op de parketvloer, bedekt met een laken. Er was nog iemand in de kamer, maar die gaf ook geen teken van leven.

In de verste hoek, van de ramen af, zat onbeweeglijk een oude vrouw met een stroef mager gezicht, doffe ogen en helemaal in het zwart. Dat was Brigitta, de dove huishoudster.

Zij staarde recht voor zich uit, schijnbaar zonder iets te zien en zonder ook maar de minste aandacht te hebben voor de twee mannen, die zoëven waren binnen gekomen.

Alleen toen Raffles naast de dode neerknielde en voorzichtig het laken van het gezicht terugloeg, maakte zij een beweging alsof zij wilde opstaan en hem tegenhouden. Maar zij viel zwaar terug in haar stoel en bleef suf voor zich uitstaren.

Raffles bekeek met grote aandacht het gezicht van de dode en toen het wondje aan de slaap. Het was niet veel meer dan een rode stip, met een zeer smal, zwart randje er omheen. Het zag er precies zo uit, alsof men de man met een pen met rode inkt even onder het oog in de wang had geprikt. Het randje was een beetje opgezwollen, maar verder was er ook niets bijzonders te zien aan het gezicht. Het vertoonde een strakke, strenge uitdrukking en het leek alsof het gesneden was uit een donkere houtsoort, enigszins geel van tint.

— Dat is wel eigenaardig, zei Brand fluisterend. Je had mij verteld dat Grey een spierwit gezicht had.

— Dat was hij ook, antwoordde Raffles langzaam. Maar er is nog iets anders, dat heel bijzonder is. De lijkverstijving is nog niet volkomen, Charles.

— Wat zeg je? En dat terwijl de dood minstens veertien uur geleden moet zijn ingetreden?

— Toch is het zo.

En Raffles zette zijn vingertop op een van de wangen en duwde er heel voorzichtig een kuiltje in.

— Dat is wel heel merkwaardig, merkte Brand zachtjes op. Dat moet de lijkschouwer toch ook zijn opgevallen?

— Dat zal ook wel het geval geweest zijn, maar ik weet niet welke gevolgtrekkingen hij eruit getrokken heeft. De mijne zullen wel heel anders zijn. Ga eens wat opzij, zodat die vrouw niet kan zien wat ik doe. En let dan goed op.

Raffles had het laken nog wat verder teruggeslagen en maakte een van de handen van de dode vrij. Een hand met lange, gekromde vingers, met vierkante toppen en dikke, gele, rimpelige nagels. En tot zijn verwondering zag Brand, dat ook die hand nog slap was.

Raffles had snel een vlijmscherp lancet uit een klein etui genomen, knielde naast de dode en maakte een kleine, lichte insnijding in de top van de middelvinger.

Langzaam en traag kwam uit het fijne wondje een druppel te voorschijn, donkergeel en glinsterend.

Raffles bukte zich nog dieper, bekeek

die druppel en zoog hem toen op met een stukje wit vloeipapier, dat hij zorgvuldig wegborg in een leeg, kartonnen doosje.

Brand had stomverbaasd toegekeken.

— Hoe is het in 's hemelsnaam mogelijk, dat die man nog bloedt, want het was toch bloed dat uit de wond kwam?

— Het was inderdaad bloed, Charles antwoordde Raffles ernstig. En deze man is nog niet verstijfd, omdat hij nog niet dood is.

Brand had bijna een schreeuw van schrik gegeven en hij keek strak in het ernstige gezicht van Raffles.

Toen zei hij op zachte toon, maar zeer opgewonden:

— Maar als dat waar is, Edward, dan hebben wij toch geen seconde te verliezen. Dan moet deze man onmiddellijk ten dode opgeschreven worden. Kun je dat niet zelf?

— Ik kan het niet en geen sterveling kan het, Charles. Deze man is onherroepelijk ten dode opgeschreven. Over ongeveer twee uur zal hij pas werkelijk sterven en dan zal hij als het ware plotseling, binnen een paar seconden, zo hard zijn als marmer.

— Maar, als wij eens een uur eerder waren gekomen?

— Ook dat zou niets geholpen hebben Charles. De man was veroordeeld, onherroepelijk, op hetzelfde ogenblik dat de stalen naald hem in zijn slaap trof. Hij is vergiftigd, Charles. En met een vergif, waar niets tegen te doen is, dat meedogenloos doodt. Het is een zeer bijzonder vergif en misschien zal dat feit de dader wel noodlottig worden. Het verwondert mij ook niets, dat de

lijkschouwer nog altijd de doodsoorzaak niet heeft vastgesteld. De man is vergiftigd met behulp van hetzelfde dodelijke gif, dat sommige Australische bosnegers weten te maken en waar zij de punten van de pijltjes indopen, waar mee zij met verbluffende zekerheid uit hun blaasroeren weten te schieten op vogels en apen en als het moet ook op mensen.

Raffles was overeind gekomen uit zijn gebukte houding en stond nu met zijn handen in zijn zak voor de telefoon, die tussen twee van de zware boekenkasten aan de muur hing.

Toen bekeek hij heel aandachtig de zware kast, waar hij voorstond. Het was een heel oud meubel en de posten zaten vol met houtwormgaatjes.

Hij haalde een vergrootglas uit zijn zak en bekeek de post een paar seconden.

Zijn ogen glinsterden en hadden een harde uitdrukking en om zijn lippen plooidde zich een eigenaardige glimlach toen hij op zachte toon zei:

— De moordenaar was hier, Charles, en toch ook weer niet. Hij was wel in huis, maar aan de andere kant van de kast met de houtwormgaatjes. Een daarvan is niet echt, want de worm boort altijd een kronkelend tunneltje maar deze gaat kaarsrecht door het hout heen. En door dat gaatje, Charles, stootte de moordenaar de fijne, stalen naald, die Grey in het hoofd moest treffen. Ik zeg moest, omdat de man die de hoorn van de haak nam, niet anders kon staan dan zoals ik nu sta, met mijn slaap juist op de hoogte van dat verraderlijke wormgaatje...

HOOFDSTUK III.

DE MAN ACHTER DE KAST

Brand was aanvankelijk zo verbaasd, dat hij geen woord kon uitbrengen.

En toch was de verklaring van Raffles heel aanneemlijk, als inderdaad kon worden vastgesteld, dat Grey vergiftigd was.

Niet zonder huivering bekeek hij het gaatje in de post van de zware boekenkast.

Raffles had zich, niet zonder moeite, tussen de twee kasten ingewrongen en zijn hand betastte nu aan de achterkant het zware meubel, dat niet helemaal tegen de muur aanstond, totdat hij tevreden opmerkte:

— Ik kan duidelijk het ronde gat in de muur voelen, waar de dodelijke naald doorheen gestoken werd. Het ding moet zeker een paar voet lang zijn geweest, want je ziet, dat de kast zelf meer dan een voet breed is. Ik heb heelwat staaltjes gezien van sluwheid, maar ik moet bekennen, dat de man, die dit deed, een duivels genie is. Het was buitengewoon sluw verzonnen.

— Maar Edward, de honden dan? Hoe was het voor deze man mogelijk 's nachts het huis binnen te komen, zonder dat de hond op het erf hem rook en hem aanviel?

Raffles dacht even na voor hij antwoordde:

— Hij moet hier toen al in huis zijn geweest, Charles. Overdag liggen de honden meestal aan de ketting. Naar alle waarschijnlijkheid zullen wij hiernaast een geheim vertrekje vinden, waar de moordenaar zich verborgen kon houden tot het ogenblik, dat hij toe kon slaan. Het staat natuurlijk vast, dat hij alles moet hebben afgeweten van die telefoon. Daaruit zou een medeplichtig-

heid van de huishoudster te concluderen zijn, waaraan ik echter niet kan of niet wil geloven. Het is duidelijk te zien, dat de dood van haar meester voor deze vrouw een vreselijke slag is geweest. Wist zij, wat hem boven het hoofd hing? Misschien, maar misschien ook niet. Dat zouden wij moeten onderzoeken. Want ik ben namelijk van plan Charles, dat ik niet zal rusten voor ik dit afschuwelijk raadsel tot oplossing heb gebracht.

— Waarschijnlijk. Als de moordenaar had willen stelen, dan had hij dat ook wel kunnen doen, zonder Grey op zo'n omslachtige en ingewikkelde manier van het leven te beroven. Eenmaal binnen kon hij de honden wel ontlopen en hetzelfde doen, wat ik die nacht beneden heb gedaan. En laten wij nu maar verdwijnen, want daar komen anderen.

Inderdaad kwamen er wel zes heren tegelijk binnen, behorende tot het gilde der verslaggevers, die volkomen zakelijk hun aantekeningen begonnen te maken, alsof het om een veiling, of de première van een revue ging.

Raffles en Brand liepen de kamer uit en probeerden te ontdekken wat zich daarnaast bevond. Daarbij kwamen zij tot de verrassende en wel wat teleurstellende ontdekking, dat de bibliotheek het laatste vertrek aan die kant van het huis was.

— Dan is het ook onmogelijk, dat er nog een geheime ruimte naast ligt, zei Brand, toen de beide mannen naast elkaar in de verwilderde tuin stonden en het huis bekeken.

— Maar het huis kan dubbele muren hebben en de man had genoeg aan een ruimte van een halve meter, protesteer-

de Raffles. Soms vindt men die sluipgangen juist in het midden van een oud gebouw, maar ook wel eens tussen de buitenmuur en een loze tussenmuur, die een paar voet ruimte vrij laat. Het is nu maar de vraag, hoe wij dat kunnen ontdekken.

— Is het wel nodig om dat te onderzoeken, Edward? Want als je gelijk hebt, als de naald door de kast heen haar werk heeft gedaan, dan kan het niet anders of er moet een geheime gang achter de kast zijn geweest.

Raffles stond een ogenblik in gedachten verdiept en hief toen plotseling het hoofd weer op. Hij zei op levendige toon:

— Het is toch beter om het te onderzoeken. Misschien heeft de man er in zijn haast iets achtergelaten, dat ons van dienst zou kunnen zijn bij onze verdere opzoekingen.

— Je wilt proberen de moordenaar te vinden?

— Inderdaad, Charles. Niet alleen om hem te straffen, maar ook omdat ik mijn taak niet afgemaakt heb.

— Wat wil je daarmee zeggen?

— Wel, het geld van die oude boef, dat ik momenteel heb, is maar een klein gedeelte van wat hij zou bezitten. De vraag is nu, waar de rest is en in verband daarmee: of de moordenaar inderdaad het op het geld gemunt had.

— Waarop anders? riep Brand verwonderd uit.

— Het zou een wraakneming hebben kunnen zijn, Charles.

Brand schudde zijn hoofd en antwoordde na enige ogenblikken:

— Ik voel meer voor de tweede mogelijkheid. Ik geloof eerder aan een poging tot diefstal.

— In dat geval, Charles, zou de moordenaar een verkeerde methode gevolgd hebben, tenzij we aannemen, dat hij een hele goede bekende was van zijn slachtoffer. Want je vergeet de honden. Een moordenaar, die zo sluw te werk gaat, moet natuurlijk ook rekening houden met deze wilde dieren van de man, die hij wilde vermoorden. Als hij die dieren niet heel goed kent en dat kan ik mij voorstellen, want we hebben gehoord,

dat de oude Grey hier niemand ontving, dan zou hij verplicht zijn geweest, die dieren eerst onschadelijk te maken. Uit niets is gebleken dat hij dat inderdaad gedaan heeft.

— Dat is waar, antwoordde Brand peinzend. Hij kon natuurlijk onmogelijk weten, dat iemand hem voor was geweest. Aan de andere kant staat echter vast, Edward, de man is het huis binnen gekomen, minstens een half uur voor jij kwam opdagen, zonder iets te hebben gedaan, om de hond in de tuin onschadelijk te maken. Hij moet dus op de een of andere manier zijn binnen gekomen, zonder voor dat dier bang te hoeven zijn.

— Heel juist geredeneerd, prees Raffles. Dan blijven er nog twee mogelijkheden over. De moordenaar moet overdag, terwijl de honden vastgebonden waren, het huis zijn binnen gedrongen en in het geheime gangetje zijn kans hebben afgewacht, ofwel, die schuilplaats staat in verbinding met een verafgelegen ingang, die te bereiken was, zonder de gevaarlijke hond voorbij te hoeven gaan.

Brand stond enige tijd in gedachten en zei toen levendig:

— Ja, alleen die twee dingen blijven over en het laatste lijkt mij zelfs het meest waarschijnlijk. Als Grey werkelijk zo bang was voor bezoekers, dan lijkt het toch onwaarschijnlijk, dat hier op klaarlichte dag iemand zou kunnen binnen lopen, zonder dat het gemerkt werd. De honden waren ieder aan een andere kant van het huis vastgebonden en zij moeten toch hebben aangeslagen, toen zij een vreemdeling zagen of roken. En Grey verliet zijn kamer bijna nooit, zegt de huishoudster en het raam van die kamer bestreek, als ik het zo zeggen mag, de hele voortuin. De deuren werden altijd stevig gesloten gehouden. De man kan niet hebben gebeld, dat is uitgesloten en hij moet dus door een raam naar binnen zijn gekomen of een deurslot hebben geforceerd maar dat gaat niet zo vlug. Volgens mij had men dat moeten zien.

Raffles had zwiingend geluisterd, terwijl zijn grote, grijze ogen, naar iets

in de verte schenen te staren.

Brand volgde zijn blik.

Raffles scheen te kijken naar een soort jachtpaviljoen, dat op een vrij behoorlijke afstand van het huis stond, zeker een paar honderd meter. Het was jammerlijk verwaarloosd, tenminste te oordelen naar het dak, waarvan talrijke pannen ontbraken.

Van de rest kon men weinig onderscheiden door het dichte kreupelhout, dat gedeeltelijk boven het dak uitstak.

Tussen het paviljoen en het huis stond een muur, die vroeger misschien hoog was geweest, maar nu op heel wat plaatsen zodanig afgebrokkeld was, dat men er hier en daar gemakkelijk overheen kon stappen.

Het bleek echter, dat al die bressen, wel wat provisorisch maar toch afdoende waren door schots en scheef door elkaar gevlochten prikkeldraad.

— Wij zullen dat huisje eens gaan onderzoeken, zei Raffles.

— Waarvoor? vroeg Brand verwonderd.

— Wel, voor alle zekerheid. Wij hebben immers net de mogelijkheid overwogen, dat de man langs een onderaardse gang dit huis is binnengedrongen. Vindt je zo'n paviljoen geen voortreffelijk beginpunt?

— Natuurlijk, riep Brand opgewonden. De bouwers uit de middeleeuwen haalden toch dikwijls zulke grapjes uit, meestal op verzoek van de opdrachtgever. Zij bouwden een paviljoen, soms op een flinke afstand van het hoofdgebouw en verbonden ze dan door een goed verborgen gang. Het doel lag meestal nogal voor de hand en dikwijls genoeg speelde de liefde daarbij een rol. Zulke paviljoens hebben vaak geliefden beschut, die daar, tegen verbod en regel in, bij elkaar kwamen.

— Op weg dan, Charles!

De twee mannen liepen in de richting van het paviljoen, schijnbaar onverschillig zonder bepaald doel, want het was mogelijk, dat zij vanuit een van de vensters nagekeken werden.

Inderdaad, toen Brand na een vijftigtal passen omkeek, zag hij de oude huishoudster voor een raam op de derde

verdieping strak naar hen staan kijken.

Hij wendde vlug de blik weer af en zei:

— Ik weet niet hoe het komt, maar het gezicht van juffrouw Brigitta bevalt mij niet.

— Ik kan ook niet zeggen, dat het een aangename indruk maakt, verklaarde Raffles. En het is mogelijk, dat ze toch iets met de zaak te maken heeft.

Ook hij keek nog eens om en zag nog juist hoe een van de verslaggevers naar het raam toekwam met iets wit in zijn hand, dat wel een notitieboekje zou zijn en de huishoudster op de schouder tikte.

Deze draaide zich kennelijk verschrikt om en het tweetal ging wat verder het vertrek in. Het volgende ogenblik waren Raffles en Brand onder de zware bomen en achter een scherm van verward kreupelhout buiten het gezicht.

Het duurde niet lang of zij hadden de voet van de bouwvallige muur bereikt. Ook deze moest heel oud zijn, want hij was veel dikker dan de tegenwoordige muren.

Waar hij nog gaaf was, zag men kantelen.

De muur scheen heel lang te zijn en overal vonden zij de versperringen van roestig prikkeldraad en dikke glasscherven in cement, die het zo goed als onmogelijk maakte, er overheen te klimmen.

Waar de muur zijn oorspronkelijke hoogte behouden had, was hij zonder ladder helemaal niet te beklimmen.

Raffles vond echter gauw een zware eik, die niet ver van de muur afstond en die aan twee geoefende mannen een uitstekende gelegenheid bood, om over de muur te klauteren.

Zij overtuigden zich eerst, dat het absoluut onmogelijk was, hen vanuit het huis te bespieden en toen klommen zij achter elkaar in de zware boom, kropen over een van de zware takken en bereikten zo met gemak de bovenkant van de muur.

Van waar zij nu zaten konden zij het paviljoen duidelijk zien liggen.

Het was gebouwd in de vorm van een

oud-griekse tempel en er was geen ruit meer heel. Ook in de prachtige, poortvormige deuren zat geen stukje glas meer en ze zwaaiden op roestige hengsels treurig heen en weer, verveloos en half vergaan door het regenwater.

Men kon dus al heel gemakkelijk het kleine jachtpaviljoen binnenkomen.

Het bleek maar uit een verdieping te bestaan, tenminste wanneer men een soort kleine vliering niet meerekende, die misschien vroeger dienst had gedaan voor het bewaren van hooi of paardentuigen.

Het paviljoen telde, zonder de grote vestibule mee te rekenen, die in het midden van het kleine gebouw lag, maar twee vertrekken, gelijk van vorm. De kamer links van de vestibule was waarschijnlijk een slaapvertrek geweest, want men kon nog duidelijk de verhoging zien, waarop het reusachtige bed gestaan had en het vertrek rechts was waarschijnlijk een verzamelplaats geweest van de jagers, die er gerookt, gedronken en hun ruwe grappen verteld hadden, als gasten van de vroegere bewoner van het herenhuis, een of andere graaf of hertog, die het leven luchtig opnam.

Een trap was er nergens te bespeuren. Men kon de vliering alleen maar bereiken aan de buitenkant van het paviljoen, langs een soort trapladder, die echter halverwege was afgebroken, zodat men de onderste sporten alleen maar kon bereiken door zich op de tenen uit te rekken.

En dan zou men zich nog wel tweemaal bedenken, alvorens zich op te trekken naar dat half vergane overblijfsel van de trap.

De beide mannen keken nieuwsgierig om zich heen. Beiden hadden een grote belangstelling in oudheden en dit was zeker een fraai staaltje van zeventiende eeuwse architectuur.

De vestibule bestond bijna helemaal uit marmer en de beide vertrekken waren gedeeltelijk met een kostbare houtsoort betimmerd, waarvan nog grote stukken over waren.

De herenkamer, als men het zo noemen mag, bezat een buitengewone fraaie

hardplaats, die volkomen gaaf bewaard was gebleven.

Het was een van die haarden, die doen denken aan de verhalen van Dickens en waarin men grote houtblokken kan verbranden, zodat de hoge vlammen brullend door de schoorsteen trekken, als het buiten stormt.

In geen der beide vertrekken stonden nog meubels.

De slaapkamer had twee ramen tegenover elkaar, een aan de kant van het bos en dan was er nog een derde raam in een soort ronde erker.

De kamer aan de tegenoverliggende kant had ook zo'n erker.

Men kon dus letterlijk van alle kanten het schandelijk verwaarloosde paviljoen binnenkomen en men kon even gemakkelijk van een van de deuren als van een raam gebruik maken.

De vestibule was bijzonder mooi met zijn mozaïekvloer van ingelegd marmer, haar zuilen en haar plafond, dat door een meesterhand beschilderd moest zijn geweest.

Nadat Raffles zijn interesses als oudheidkenner en bewonderaar van oude bouwwerken voldoende had botgevierd, kreeg de speurder in hem de overhand en hij begon met de grootste zorgvuldigheid overal rond te snuffelen, als een jachthond, die een stuk wild op het spoor is.

En zo zochten zij meer dan een uur in die kale vertrekken en in de vestibule, stampten nu en dan op de vloer en betastten de muren, waar die nog bekleed waren met hun houten lambrizingen, trokken aan de knoppen en krullen van het houtsnijwerk naast de beide stookplaatsen, zonder echter iets te kunnen vinden.

Er verschoof geen schot, geen valuijk klapte open, geen enkele geheime deur sprong open. Brand begon al ongeduldig te worden en meende dat men ergens anders zou moeten zoeken, toen Raffles stil stond voor het erkerraam.

Een tamelijk brede vensterbank, totaal verveloos door het regenwater, dat in de loop der jaren naar binnen was gestroomd, volgde de ronding van de erker.

Raffles had al een paar keer geprobeerd de half cirkelvormige bank op te lichten, zonder dat dit hem gelukt was. Alles zat stevig in elkaar met spijkers en voegen. Hij bukte zich, ging op zijn knieën liggen en bekeek zorgvuldig de parketvloer in en voor de erker. Hij raapte iets op en glimlachte.

— Wij dragen toch geen van beiden gummihakken, Charles?

— Vandaag tenminste niet.

— Kijk dan eens hier. Ik raapte hier net het treurige overschot op van een bijna totaal versleten hak, die met zes of zeven spijkertjes heeft vastgezet.

— Dat ding kan hier al zo lang gelegen hebben, Edward.

— Neen, Charles, want er zit nog een spijkertje in, dat volkomen blank is zoals je ziet. Dat komt omdat er heel veel op gelopen is. En hij zou zeker al geroest zijn, al had hij hier maar drie dagen gelegen, want het heeft de laatste tijd onophoudelijk geregend. Als die hak van de dader is, Charles, dan moet hij wel heel arm zijn, te oordelen naar dit treurige overschot van een hak.

Terwijl hij sprak, had Raffles voortdurend opzij van de erker, onder de uitstekende rand van de lage lambriering gepeuterd en plotseling nog voor een van beiden erop verdacht was, klonk er een knappend geluid en in de erker zelf viel een stuk van de vloer, in de vorm van een halve cirkel, omhoog, bleef een ogenblik heen en weer zwaaien aan een paar uitstekend verborgen scharnieren en hing toen stil.

Raffles keek Brand glimlachend aan en vroeg:

— Is dat niet goed bedacht? Juist in de erker. En wat gemakkelijk om een lastige bezoeker ongemerkt te laten verdwijnen.

Brand boog zich over het donkere gat, waaruit een mufte lucht opsteeg.

Hij meende beneden vaag water te zien glinsteren en ook het begin van een smalle, houten trap.

Brand sneed vlug een tak af, stak die in de opening en kwam tot een dubbele ontdekking: er stond inderdaad wat water beneden, maar dat was al-

leen maar een plasje, gevormd door grondwater en regen, en de trap was zeker niet meer dan twee meter hoog.

Zij konden dus zonder het minste gevaar de trap af en liepen alleen maar de kans op een paar natte voeten.

De twee mannen maakten zich daar geen zorgen over, maar begonnen bij het licht van de zaklampen een smalle gang te volgen, die uit bakstenen was opgebouwd en er nog vrij solide uitzag.

Raffles schatte, dat er zich boven de geweldige zoldering nog zeker een meter grond van de tuin moest bevinden.

De gang was kaarsrecht en liep blijkbaar rechtstreeks naar het kasteel.

De grond was erg modderig en maakte het moeilijk vooruit te komen, maar ze hadden toch niet meer dan tien minuten nodig om hun doel te bereiken, dat wil zeggen, een stevige deur, die echter half open stond en waarvan sloten en hengsels bijna helemaal waren weggevreten door roest.

De deur was zo smal, trouwens net als de gang, dat twee mannen er elkaar nauwelijks konden passeren.

Vlak daarachter begon een stenen trap en Brand telde de treden: zevenendertig.

Hij twijfelde er nu zelf geen ogenblik meer aan, dat deze trap uitkwam tussen de buitenmuur van het huis en een loze binnenmuur.

Zij kwamen tenslotte op wat men een portaal zou kunnen noemen, ongeveer twee meter lang en tachtig centimeter breed.

Raffles begon bij het licht van zijn zaklantaarn direkt de binnenmuur af te zoeken.

Het duurde niet lang of hij had een klein, zuiver rond gat gevonden, zo groot, dat men er een gewoon, houten potlood in kon steken en hij zei ernstig tegen Brand:

— Ik geloof, Charles, dat wij de manier, waarop deze moord gepleegd werd, nu wel ontdekt hebben. Door deze opening heeft de moordenaar met grote kracht de vergiftigde naald gestoken en hij wist precies, waar de man bij de telefoon zou staan.

— Maar, hij kon toch onmogelijk zelf telefoneren, wierp Brand tegen.

— Dat spreekt vanzelf. Daarom moet hij een medeplichtige hebben gehad, die op een nauwkeurig vastgesteld tijdstip het slachtoffer opbelde. De loze muur is dun en hij moet het bellen van de telefoon hebben kunnen horen, net zo goed als het afnemen van de hoorn van de haak. Op hetzelfde ogenblik heeft hij de naald door het gat heen gestoten, Charles. Voorlopig hebben wij genoeg gezien. Wij zullen nu teruggaan en onze volgende zet zal zijn: proberen de moordenaar te vinden.

Eerst zochten de twee mannen nog zorgvuldig het smalle portaal af, maar zij vonden absoluut niets meer. Zij aanvaardden nu de terugweg, daalden het smalle stenen trapje af en liepen door de met ijzer beslagen deur door.

Maar hier stond Raffles stil en zei verbaasd:

— Daar valt mij iets in. Men kan van het paviljoen tussen twee muren komen, maar hoe kwam men uit dit huis naar het paviljoen?

— Er moet natuurlijk indertijd nog

een tweede, korte gang zijn geweest, die ergens in de buurt van deze deur met de hoofdgang in verbinding stond. Ik denk dat dat gat is dichtgemetseld, misschien wel door een latere kasteelheer. En voor het doel van de moordenaar was deze stenen trap helaas ruimschoots voldoende.

Zij liepen weer verder en hadden ongeveer viervijfde van de onderaardse gang achter de rug, toen een dof, zwak dreunend geluid hen deed stilstaan.

— Wat was dat? vroeg Brand verbaasd en ook wel enigszins ongerust, want hij dacht aan een instorting.

Raffles gaf geen antwoord, maar holde verder.

Een halve minuut later hadden de beide mannen de voet van het houten trapje bereikt.

Maar vergeefs tastte de voet van Raffles naar de onderste trede.

Er was geen trap meer.

En toen zij naar boven keken, zagen zij ook de halve cirkel zwak daglicht niet meer, die de opening van het luik tegen de duisternis aftekende.

Het luik was gesloten.

HOOFDSTUK IV.

EEN ONVERZOENLIJK TEGENSTANDER

Bij het licht van hun zaklantaarn keken de aldus opgesloten vrienden elkaar enige ogenblikken zwijgend aan.

Toen zei Raffles met een zacht lachje:

— Wij weten in ieder geval dat wij met een tegenstander te doen hebben, die niet van halve maatregelen houdt.

— Maar wat voor nut kan het hem hebben, ons hier opgesloten te houden? Hij kan zelfs niet eens weten wie wij zijn.

— Nee, maar hij kan wel weten, dat het mensen zijn, die een deel van zijn geheim aan het licht hebben gebracht en die waarschijnlijk de voor hem zo gevaarlijke weg bekend zullen maken. Het is ook best mogelijk, dat het er hem alleen maar om te doen was tijd te winnen voor een vlucht.

— Dat weet ik zo nog niet, antwoordde Brand, mistroostig. Of de man denkt, dat men hem al op het spoor is.

— En waarom zou hij dat niet geloven, nu een paar nieuwsgierigen de gang al gevonden hebben en dus misschien ook de manier, waarop hij zijn slachtoffer naar de andere wereld hielp? En lieden, die tot zo iets in staat zijn, die zich in het nauw gedreven voelen, bekommeren zich meestal heel weinig om het leven van hen, die hun in de weg staan. Ik wil echter wel toegeven, dat ik deze maatregel wel wat erg kras vind. Het kan bijna niet anders of de moordenaar moet voortdurend in de buurt van het huis hebben rondgelopen, tijdens het onderzoek. Maar het heeft weinig nut nu daarover te piekeren. Wij zouden verstandiger doen, eens na te gaan, hoe wij het vlugst uit deze stinkende gang kunnen weggomen.

— Wij zijn het dichtst bij het luik, mij dunkt, dat wij hier een poging moesten wagen, merkte Brand op.

— En ik zou juist willen voorstellen het aan de andere kant te proberen, zei Raffles, na even te hebben nagedacht. Ten eerste is het heel goed mogelijk, dat onze man bij dit luik de wacht houdt, als een kat bij het muisgat en de eerste van ons, die zijn hoofd vertoont, op een kogel onthaalt. Mijn tweede bezwaar is, dat het heel moeilijk zal zijn dit luik te bereiken. Ik zie er helemaal geen sluiting aan, hier van onderen, en jij zou op mijn schouders moeten gaan zitten om te kunnen werken. Ik stel dus voor, het liever aan de andere kant te proberen. Ik heb tussen mijn instrumenten in deze tas, die er uitziet als de portefeuille van een echte politiemann, een kleine koevoet en nog wat andere werktuigen, die heel snel korte metten zullen maken met een dichtgemetselde deur of een andere doorgang. Wij hebben dan bovendien nog het voordeel, dat wij die geheimzinnige en gevaarlijke tegenstander onverhoeds op het lijf kunnen vallen, als wij het voorzichtig aanpakken.

— Dan maar vlug op weg, Charles, en ik hoop van harte, dat we vlug een uitgang zullen vinden, want de batterij van mijn lantaarn zal van harte straks begeven en die van jou is ook niet meer op volle sterkte.

Zonder verder tijd te verliezen, keerden de twee mannen zo snel zij konden, op hun schreden terug, totdat Raffles stilhield bij de voet van de smalle stenen trap en haastig de muur begon te onderzoeken, want de lamp van Brand

was onderweg al uitgegaan en de zijne zou hem spoedig in de steek laten.

Het duurde enige minuten, voor zijn scherpe oog een afscheiding had ontdekt tussen de oude muur en een oppervlakte, die zeker van jongere datum was, te oordelen naar de kleur van de metselstenen en de toestand van de kalk in de voegen.

Hij klopte er voorzichtig met zijn stalen koevoet tegen en glimlachte tevreden.

Het geluid bewees hem, dat hij niet tegen massieve grond klopte, maar tegen een vrij dunne muur, wat onze metselaars een halfsteensmuurtje noemen.

Hij gaf Brand een wenk, stopte hem zelf een korte houweel in de hand en beiden begonnen snel op dezelfde plek de stenen muur te bewerken.

Vijf minuten waren voldoende om te bewijzen, dat Raffles goed gezien had. Nauwelijks was een van de stenen van zijn plaats genomen of het steeds zwakker wordende licht van Raffles' lamp viel op het bruin geschilderde hout van een deur.

Zo vlug zij konden, gingen zij verder met het wegbreken van de stenen, wat telkens gemakkelijker ging.

Na verloop van ongeveer een half uur hadden zij een gat gemaakt, groot genoeg om er door te kruipen en bovendien was het slot blootgelegd.

Maar toen ging net de lamp van Raffles uit en de twee vrienden stonden in een volslagen duisternis.

— Heb je je aansteker bij je, Charles? vroeg Raffles kortaf.

— Nee, helaas. Die is stuk. Maar ik heb wel een half doosje lucifers.

— Steek die dan achter elkaar aan en licht mij bij, beval Raffles kortaf.

En terwijl Raffles bezig was met de kleine, fijne gereedschappen, die hij altijd bij zich had, piekerde Brand, dat het al heel onaangenaam zou zijn, als die deur toevallig van binnen naar buiten open ging, want dan zouden zij verplicht zijn, tot de laatste steen alles weg te ruimen.

Hij zei echter niets, maar stak een voor een zijn lucifers aan, die hij vasthield totdat hij er bijna zijn vingertop-

pen aan verbrandde. Na een minuut of tien kondigde hij lakoniek aan:

— Daar gaan de laatste twee.

Raffles gaf geen antwoord. Hij stond in gebukte houding en het rossige vlammetje bescheen zijn scherp getekend profiel, terwijl zijn lange, gespierde vingers de fijne werktuigjes hanteerden.

Het licht van de tweede lucifer doofde uit, zonder dat er een woord gezegd werd.

En toen hoorde Brand plotseling een tik, die hem heel bekend voorkwam, het was het knappende geluid van de schoot van het slot, die uit de sluitplaat terugsprong.

Hij hoorde in de diepe duisternis verder hoe Raffles de kruk greep en toen hoorde hij tot zijn opluchting een zacht piepend geluid. Dat konden alleen maar de roestige scharnieren zijn.

Gelukkig, de deur ging dus van buiten naar binnen open. Vlak bij zijn oor klonk de zachte stem van Raffles:

— Volg mij en maak zo min mogelijk geluid. Het is hier stikdonker. Vermoedelijk zijn wij in een kelder.

Raffles kroop het eerst door het gat en Brand volgde hem onmiddellijk.

Op de tast liepen zij achter elkaar door het stikgedonker, totdat Brand ineens merkte, dat Raffles stil stond en riep:

— Sta stil, wie je bent.

Het volgende gebeurde heel vlug. Er klonken snelle, sloffende voetstappen en het volgende ogenblik werden de twee mannen half verblind door het licht van een krachtige zaklantaarn, die op hun gezicht werd gericht.

Toen zwaaide het licht van hen weg en trof de kale muren van wat vroeger zeker een wijnkelder was geweest en tenslotte een trap met uitgesleten treden.

Vaag zagen zij een gedaante, die de trap opholde, daarboven een deur openmaakte en verdween.

— Het is een vrouw, riep Brand stomverbaasd.

— Het is vast en zeker de huishoudster Brigitta, Charles. Haar na!

Maar de vrouw had de deur al in het slot gegooid en hoewel het slot heel

simpel was, had Raffles toch een paar minuten nodig het open te krijgen.

Van de vrouw was niets meer te zien.

En hoewel zij haar gezicht onmogelijk hadden kunnen zien, waren Raffles en Brand er toch van overtuigd, dat het niemand anders geweest kon zijn dan de dove huishoudster.

Zij gingen direkt naar de keuken. Daar zat de oude Brigitta, bezig met het schillen van aardappels, die hen met haar doffe, kleine ogen, aanstaarde, toen zij binnenkwamen, zonder echter een woord te zeggen.

Een ogenblik dacht Raffles erover, de vrouw nu al te ondervragen, maar hij begreep, dat hij dat bezwaarlijk kon doen in zijn hoedanigheid van Franse politiebeampte, zelfs al wist het oude mens daar absoluut niets van en besloot het tot later uit te stellen.

Hij was er nu wel bijna zeker van, dat Brigitta heel wat meer voor de oude Grey was geweest dan alleen maar huishoudster. Zij moest zijn vertrouwde geweest zijn, want het was duidelijk, dat zij ook geweten had van het bestaan van de dichtgemetselde deur. Hoe zij echter had kunnen horen, dat er aan de muur werd gebroken, dat was Raffles nog niet duidelijk. Zij was natuurlijk niet toevallig in die kelder geweest, waar niets te zoeken was en waar de laatste fles wijn al jaren geleden uit het roestige flessenrek was gehaald.

Raffles bleef dus alleen even naar de vrouw kijken, die weer aan het werk was gegaan en daarna ging hij met Brand weer weg en beiden maakten eerst wat hun kleren schoon met behulp van water en een schuier, die zij in de bijkeuken vonden.

Vervolgens wandelden zij, alsof er niets gebeurd was, weer naar het andere gedeelte van het oude huis, dat nu bijna verlaten was. Alleen hier en daar liepen nog enkele verslaggevers rond, die nu en dan stil stonden om een aantekening te maken.

Het was heel duidelijk aan hun te zien, dat deze zaak speciaal hun aandacht had getrokken, door de geheimzinnige omstandigheden, waaronder de inbraak had plaats gehad.

Op hun weg kwamen zij ook een brigadier van politie tegen, die echter niets nieuws te vertellen had. De mensen van Scotland Yard, die er bijgeroepen waren, begonnen nu ook over te hellen naar de mening, dat Grey vermoord was en men liet langzamerhand het standpunt los, dat Bernard Grey zo ongelukkig gevallen was, dat het daardoor zijn dood had veroorzaakt. Hij was zeker vermoord door een steek even naast het oog, die het slaapbeen doorboord had, zonder echter de hersens te raken en nog altijd kon de politiedokter zich niet voorstellen, hoe zo'n prikje, zoals hij het noemde, een bijna onmiddellijke dood had kunnen veroorzaken.

— Is er nog iets gevonden, dat een spoor zou kunnen zijn? vroeg Raffles in zijn gebroken Engels.

— In de slaapkamer en in de bibliotheek niets, maar in de werkkamer gelijkvloers hebben we iets gevonden, dat misschien een kleine aanwijzing kan zijn.

— Wat dan?

— Een eindje sigaar. Het staat vast dat Grey nooit rookte. De huishoudster zegt, dat hij ook geen bezoek heeft gehad, gisteravond. Zij zou trouwens niemand hebben binnen gelaten. Dat peukje is dus waarschijnlijk afkomstig van de moordenaar.

— Waar is dat eindje sigaar? vroeg Raffles met grote belangstelling.

— Het ligt in de werkkamer, monsieur. Een van onze agenten houdt er de wacht.

Raffles liet de man staan en trok nu Brand vlug met zich mee naar de werkkamer, die hij heel goed kende. Bij het bureau zat een reusachtige agent, die zich geweldig scheen te vervelen, want hij hing lusteloos in de bureaustoel en gaapte onbedaarlijk.

Hij tikte alleen even aan zijn helm, toen hij de binnenkomenden herkende, maar hij keek toch scherp toe, toen de gewaande Fransman naar de tafel toeliep en daar een eindje sigaar, dat op een vel blanco papier was neergelegd, met grote aandacht bekeek.

Brand zag hem niet alleen de as, die

er nog aan zat, maar ook het mondstuk bestuderen met zijn vergrootglas en hij zag ook, dat het gezicht van Raffles die eigenaardige uitdrukking kreeg, als hij met al zijn aandacht een of ander onderwerp, dat hem belang inboezemde, onderzocht, of een raadsel tot een oplossing probeerde te brengen.

Dat onderzoek duurde wel vijf minuten en toen legde hij het stukje sigaar weer neer, gaf Brand een wenk en bracht hem naar een stil hoekje van de grote vestibule, waar hij fluisterde:

— Ik ben geen Sherlock Holmes en ik zal je dus maar niet tien bladzijden lang in spanning houden, beste kerel. Dat stukje sigaar is een Chiroot. Ik hoef je niet te vertellen wat een Chiroot is. Het is een lange, dunne sigaar van erg zware tabak, die in India en daar alleen wordt gemaakt en die uitsluitend te genieten is voor mensen, die er lang gewoond hebben. Dezelfde sigaar echter wordt ook veel in Australië gerookt. Dit wat het merk betreft. De man, die hem rookte, heeft de punt ervan afgesneden met een heel scherp zakmes, waaruit men zou kunnen concluderen, dat zijn tanden niet zo best meer waren. En hij was waarschijnlijk iemand, die geen last had van zenuwen en een keurige roker, want op het uiteinde is niet geknauwd, maar op dezelfde plaats tussen de lippen vastgehouden en toch is de sigaar bijna helemaal opgerookt. Nu Brand, mijn conclusie hoef je natuurlijk niet te zeggen, is het wel? Ik rook bijna nooit sigaren en nooit Chiroots. Bij een zaak als die van gisteravond, rook ik natuurlijk nooit. Want ik weet uit ervaring, hoe gevaarlijk dat kan zijn. Daar Grey ook nooit rookte, kan het niet anders of na mijn vertrek is de moordenaar in die kamer geweest.

— Dan zou het hem dus om het geld te doen zijn geweest en je theorie over een wraakneming moet je dus loslaten, merkte Brand op.

— Misschien niet helemaal. Het kan zowel het een als het ander geweest zijn. In ieder geval moet de man wel heel erg teleurgesteld zijn geweest, toen hij de lege brandkast zag.

— Maar brengt de ontdekking van dat eindje sigaar ons nu wel veel verder, ik bedoel met betrekking tot de dader?

— Misschien. Je moet toegeven, dat er toch wel aanwijzingen zijn, Charles. De moordenaar moet een man zijn, die heel lang in India of in Australië heeft gewoond en ik denk haast in Australië, want daar heeft Grey heel lang gewoond.

— Hoe weet je dat? vroeg Brand verast.

— Je kunt je zelf het antwoord geven, beste kerel. Bekijk de muren van deze vestibule maar eens. Kijk die fraaie wapenrekken, die echter geen enkel Europees wapen bevatten. Daar hangt een boemerang, een wapen, dat nergens anders gevonden wordt dan in Australië, daar een aantal assegaaien, zoals ze alleen in het noorden van Australië worden gebruikt, daar blaasroeren en daar schilden van boomschors. Je zult toch wel met me eens zijn, dat alleen een man, die jarenlang in een ander land heeft gewoond, zich op zijn oude dag omringt met voorwerpen, die uit dat land afkomstig zijn.

— Dat kan ik mij voorstellen. Wat nog verder?

— De moordenaar is waarschijnlijk een man met stalen zenuwen, hij kende de inrichting van dit huis op zijn duimpje, tot het bestaan van de geheime gang toe. En... hij werd verwacht.

— Wat vertel je daar? riep Brand verwonderd uit.

— Grey was bang, Charles. Daarom schafte hij zich die honden aan, daarom wilde hij niemand ontvangen en daarom liet hij ook de deur dichtmettelen, die toegang gaf tot de kelder. Hij verwachtte geen gevaar van de kant van de stenen trap en die is hem juist noodlottig geworden, zoals we gezien hebben. Ik geloof, als we eens een kijkje konden nemen in het verleden van Grey, dat heel wat dingen duidelijk zouden worden. En nu zullen wij eens zien, hoe het bij het paviljoen staat.

— Je denkt toch niet, dat de kerel daar nog altijd zal zitten? riep Brand uit.

— Je kunt nooit weten. Hij moet iemand zijn met onuitputtelijk geduld.

Zo gingen zij dan voor de tweede keer het huis uit en begaven zich naar het paviljoen, maar nu uiterst voorzichtig, terwijl zij zorgden niet te worden gezien.

En toch waren die voorzorgen blijkbaar nog niet voldoende geweest. Want zij waren nauwelijks over de muur geklauterd of van vrij dichtbij klonk een scherpe droge knal als van een jachtgeweer en een kogel floot op een paar millimeter afstand voorbij het oor van

Brand, die zich onmiddellijk plat op de grond liet vallen.

Zij zagen hoe een man als een haas in de richting van het paviljoen wegrende.

— Dat was de schutter niet! riep Brand. De kogel kwam uit een heel andere richting.

— Je hebt gelijk, daar loopt de schutter, de medeplichtige van onze man, riep Raffles en wees op een tweede figuur, die zo hard hij kon door het bos wegrende en het volgende ogenblik uit het gezicht verdwenen was.

HOOFDSTUK V.

HET VERLEDEN SPREEKT

Raffles en Brand deden zelfs geen moeite, de schutter of zijn medeplichtige te achterhalen. Ten eerste waren zij hun te ver voor en op de tweede plaats zou het zelfmoord zijn, een man met een geweer, die een goed schutter scheen te zijn, na te lopen in een bos, waar hij om de tien stappen in hinderlaag kon liggen.

Raffles had wel zijn browning bij zich, maar die zou heel weinig uitrichten tegen een scherpschutter met een geweer, die zich bovendien verdekt kon opstellen.

Brand was langzaam weer overeind gekomen en zei terwijl hij de droge aarde van zijn kleren afklopte :

— Wij schijnen te doen te hebben met een stel lieden, dat niet voor een kleintje vervaard is.

— En die bovendien vijanden in ons zien, voegde Raffles er nadenkend aan toe. Het is mij nog steeds niet helemaal duidelijk, wat zij hier nu nog zoeken

en zich aan het grootste gevaar blootstellen.

— Ik heb de indruk, dat zij nog niet helemaal klaar zijn, merkte Brand op. Maar wat denken zij te bereiken, nu zij toch in de bladen hebben kunnen lezen, dat een ander hun voor is geweest?

— Dat is juist het wonderlijke. Zou er nog iets meer geweest zijn dan het geld alleen?

Hierop kreeg Raffles geen antwoord, want Brand zelf kon er zich geen voorstelling van maken, waarom de moordenaar in de buurt van het huis bleef rondhangen. In ieder geval scheen hij wel een belangrijke reden hiervoor te hebben.

Zonder verder veel te zeggen, gingen Raffles en Brand weer naar het huis.

Vervolgens keerden zij terug naar de kleine villa in Cromwell Street en zodra zij daar aankwamen, ging Raffles naar zijn werkkamer, waar, goed

verborgen in een geheime muursafe de stalen kist stond, waarin Raffles zijn buit doorgaans bewaarde, totdat hij de gelegenheid vond, ze naar een van zijn schatkamers te brengen, die verdeeld over een vijftal eilanden onder de keerringen, verborgen lagen.

Hij droeg de zware stalen kist naar zijn bureau en maakte ze open met een stalen sleutel, die hij zelf vervaardigd had en waarvan geen tweede exemplaar bestond.

Intussen zei hij levendig:

— Ik heb mij nog niet eens de tijd gegund, Charles, de opbrengst van deze kleine onderneming wat nauwkeuriger te onderzoeken. Daaraan heb ik misschien verkeerd gedaan, want het kan zijn, dat ik behalve het geld nog iets meer heb meegenomen en juist dat zou de aanwezigheid van die lui op het landgoed kunnen verklaren.

Vol belangstelling kwam Brand dichterbij. Het slot sprong open en Raffles sloeg de stalen deksel terug. De kist was in een zestal vakken verdeeld, die ieder hun betekenis hadden. In het ene lagen louter goudstukken, Engelse, maar ook Franse, Duitse en Spaanse. Het waren munten, die grotendeels al uit de circulatie waren verdwenen.

In het andere lagen niets anders dan effecten, die nog wat zouden moeten wachten, voor zij te gelde konden worden gemaakt, in een derde weer glinsterende diamanten en andere sieraden.

Uit één van de grootste vakken haalde Raffles een portefeuille van zwart, glimmend zeildoek, die hij openmaakte en de inhoud op de tafel legde. Het waren een paar pakjes bankbiljetten, een aantal effecten, voor het grootste deel aandelen van grote maatschappijen en nu viel hun blik ook op enige brieven, enveloppen en nog andere losse papieren.

— Ik dacht het al half en half, mompelde Raffles. Ik heb alles een beetje haastig moeten doen en meer uit de kast genomen, dan ik mij dacht.

Brand had een van de brieven opgenomen, bekeek de envelop en riep uit:

— Er zit aan Australische postzegel op!

— Dat zou mijn theorie al een beetje bevestigen, Charles. Je zult je wel herinneren, dat ik veronderstelde, dat Bernard Grey lange tijd in Australië had gewoond. Laat eens zien.

Raffles had de envelop zelf in de hand genomen en ging, na ze nauwkeurig te hebben bekeken, verder:

— Deze envelop werd zes jaar geleden verzonden. Niet hierheen, maar naar een kleine plaats in Schotland. Want het adres is door de posteringen veranderd, tot viermaal toe zelfs. Voor een man op leeftijd is het wel vreemd, dat hij binnen zes jaar op zijn minst vier keer verhuisd is. Dat wijst op een merkwaardige onrust, Charles. Naar de stempels te oordelen is deze brief niet minder dan negen maanden onderweg geweest, voordat hij eindelijk de man bereikte, voor wie hij bestemd was.

Raffles had het velletje papier uit de envelop gehaald, vouwde het open en las, enigszins verbaasd voor:

24 december, 8 uur « In de Zilveren Klipper » Moreland on the Five. »
Jesse Pearl nr 5.

— Is dat alles? riep Brand verwonderd uit.

— Ja, dat is alles, Charles.

— Maar wat betekent het dan?

Raffles antwoordde langzaam:

— Het spreekt vanzelf, dat de ontvanger van de brief op de hoogte was van sommige dingen, die ook de afzender bekend waren. Ik bedoel, hij kon vroeg of laat zo'n waarschuwing verwachten.

— Een waarschuwing? herhaalde Brand verbluft.

— Mij dunkt dat het niets anders kan zijn. Het is een soort afspraak, met de opgave van een datum en een plaats van samenkomst. « In de Zilveren Klipper » is zeer waarschijnlijk een of andere zeemanskroeg, want Moreland on the Five is een havenplaatsje. De inhoud van dit korte briefje lijkt bijzonder veel op een bevel.

— Wie is Jesse Pearl en waarom zet hij een nummer achter zijn naam?

— Wel, het kunnen er vijf geweest zijn, waar Grey bij hoorde, zei Raffles. Maar laten wij eens verder gaan. Ik geloof dat wij al aardig op weg zijn. Hier heb ik een briefje met maar twee doorgehaalde adressen en van latere datum. Inderdaad werd het drie jaar geleden verzonden, deze keer niet uit Brisbane in Australië, zoals het vorige, maar uit Bombay, dat al heel wat dichterbij is. Laten wij eens kijken wat hierin staat.

Raffles haalde het stukje papier te voorschijn, dat in de envelop zat en dat een bladzijde uit een opschriftboekje leek te zijn. De inhoud luidde als volgt:

Hebben je weer ontdekt. Dit is de laatste waarschuwing, Berry! 12 juli acht uur in de avond in «Het Gouden Anker» Scarborough.

De Vijf.

Toen Raffles dit had voorgelezen, keken de mannen elkaar een ogenblik zwijgend aan, totdat Brand uitriep:

— Het begint al wat duidelijker te worden, maar het fijne snap ik er nog niet van. Waarom zaten die kerels Bernard Grey zo achterna?

— Om het geld, Charles, en nergens anders om, antwoordde Raffles ernstig. Het is zo helder als glas, dunkt mij, dat Grey geen gevolg gegeven heeft aan de uitnodiging van ruim vijf jaren geleden, om op de eerste plek van samenkomst te verschijnen. Die waarschuwing werd verzonden uit Brisbane, in het begin van de lente van hetzelfde jaar. Dat was natuurlijk om de brief tijd te geven, zijn bestemming te bereiken. De afzender wist niet zeker waar zijn man precies zat, stuurde de brief op goed geluk en liet een maand of zeven spelen en dat had ongeveer net voldoende kunnen zijn, maar Grey hield zich van de domme en ging niet naar Moreland. Als hij het wel gedaan had, dan zou deze laatste waarschuwing geen enkele

zin hebben gehad. De schrijver zegt hierin duidelijk, dat hij Grey, die hij aanspreekt met «Berry», weer teruggevonden heeft. Hij was dus een tijdje zoek, wat wil zeggen, dat hij zich verborgen hield. Wij hoeven er niet aan te twifelen of Grey waarschijnlijk een van de vijf, heeft ook deze uitnodiging in de wind geslagen en vermoedelijk heeft dit hem zijn leven gekost. Want de moordenaars waren onderweg naar Europa, zoals uit het poststempel Bombay blijkt, deze keer vastbesloten om hem te dwingen tot iets, wat beslist verband houdt met geld. Laat eens zien, wat hebben wij hier?

Te midden van de losse blaadjes papier had Raffles een krantenknipsel gevonden, waarop met blauw potlood aan de achterkant de naam van het blad «The Brisbane Ledger» en een datum was geschreven.

Het knipsel was ruim achttien jaren oud. Raffles begon hardop voor te lezen:

In de afgelopen nacht is het aan vijf gevangenen gelukt, na een van de cipiers te hebben vermoord, uit de strafgevangenis hier ter stede te ontsnappen, zonder dat de politie tot dusverre enig spoor van hun verblijfplaats heeft weten te ontdekken. De namen van de vijf ontsnapten zijn: Jesse Pearl, Bernard Hickory, Elias Vandije, Maurice Atchinson, David O'Haly.

Onze lezers zullen zich herinneren, dat dit hoogstgevaarlijke vijftal enige maanden geleden werd gearresteerd, na een zeer brutale roof, waarvan een van onze grootste banken het slachtoffer werd, die bij deze gelegenheid voor niet minder dan dertig duizend pond sterling werd bestolen. Een dag tevoren was op de grote weg door vijf mannen de auto aangehouden van de kassier van een van onze grootste fabrieken, die met het weekloon van de arbeiders, een bedrag van veertienduizend pond sterling, op weg was naar de fabriek. Hij en de chauffeur werden gedood. De justitie twijfelde er destijds niet aan,

of ook deze misdaad kwam voor rekening van de vijf bankrovers. Bij deze laatste aanslag werd een loketbeambte gedood, terwijl een van de typisten zwaar gewond werd.

Het vijftal werd een maand geleden veroordeeld tot levenslange gevangenisstraf. De vriendin van Bernard Hickory wist echter te ontsnappen.

Het is zo goed als zeker, dat zij behulpzaam moet zijn geweest bij deze ongehoord brutale ontsnapping. Op de een of andere manier wist zij een revolver, drie vlijmscherpe messen, een vijl en een sterk touw de gevangenis in te smokkelen. Het onderzoek zal nog moeten uitwijzen of een van de cipiers zijn plicht verzaakt heeft en de behulpzame hand heeft geboden.

Bij het binnenkomen van een van de cellen met het avondeten moet de ongelukkige gevangenebewaarder onverhoeds zijn overvallen door een van de ontsnapt, Jesse Pearl geheten, die hem het vlijmscherpe mes in het hart stak. Vervolgens moet hij hem de sleutelbos hebben afgenomen en daarmee de cellen van zijn medeplichtigen hebben geopend. Zij zijn vervolgens de lange gang door gerend en hebben zich aan het touw laten zakken uit een zijvenster, waarvan zij maar een enkele tralie hoefde door te zagen. Het touw bracht hen op het dak van een kleine loods en vandaar op de binnenplaats. Zij sloegen hier nog een wachter neer, die iets verdachts had gehoord, klommen over de lage muur en zijn waarschijnlijk in een wachtende auto weggereeden.

Wij herinneren er onze lezers nog aan, dat er van het gestolen geld destijds geen penny werd teruggevonden en dat alle vijf de boeven bij hun verhoor hardnekkig bleven weigeren, de plaats te verraden, waar de buit was opgeborgen.

Tot dusverre ontbreekt ieder spoor van de gevaarlijke ontvluchte veroordeelden.

Raffles liet het knipsel langzaam zakken en keek Brand met een glimlach en opgetrokken wenkbrauwen aan.

— Mij dunkt, dat de zaak nu wel duidelijker begint te worden, Charles, begon hij toen. Ik twijfel er geen seconde aan, of Bernard Hickory en Bernard Grey zijn een en dezelfde persoon. Natuurlijk heeft hij zijn naam moeten veranderen. En de anderen zijn achter die naamsverandering pas zes jaar geleden gekomen. Hij heeft verraad gepleegd; hij heeft al het gestolen geld voor zich zelf gehouden en heeft zich met zijn vriendin in een afgelegen gehucht begraven.

— Je wilt toch niet zeggen, dat de oude, dove Brigitta... ?

— Het is nu wel de vraag of ze werkelijk doof is, beste Charles. Dat is ze misschien alleen maar voor de buitenwereld. Bovendien, die vlucht is nu zo'n achttien jaar geleden en een vrouw, die toen vijfendertig jaar was, die is nu niet bepaald jong meer.

— Maar waarom heeft hij al deze gevaarlijke stukken dan bewaard?

— Misschien wel als wapen tegen zijn vier doodsvijanden. Hoe zij hem tenslotte hebben teruggevonden kan ik je niet vertellen, maar het heeft blijkbaar heel lang geduurd. Zij hebben hem eerst gesommeerd, toen zij hem tenslotte weer te pakken hadden, op een bepaalde datum en met een van hun of misschien wel met meer tot een overeenkomst te komen, is hij niet komen opdagen, en zelfs nog verder gevlucht. Zij wisten zijn spoor weer te pakken te krijgen, misschien met de hulp van vrienden hier in Engeland. Zij hebben nog meer waarschuwingen gestuurd en tenslotte kwam het onvermijdelijke, de wraak. Het is heel goed mogelijk en zelfs waarschijnlijk, dat het plan was, na de moord de verrader te beroven en eventuele bewijzen van hun schuld te vernietigen, maar zij vonden het kooitje leeg en het vogeltje gevlogen. Dat zou voor een deel verklaren waarom zij in de buurt blijven zwerven.

— Wie weet hebben zij het wel op Brigitta voorzien, die wel haar eigen

ideeën hierover zal hebben, riep Brand uit.

— Dat is wel zo goed als zeker, zei Raffles ernstig. Nu wordt het mij ook duidelijk, waarom zij vanochtend in de kelder was, zij heeft ons wel degelijk gehoord en haar doofheid is een voorwendsel. Zij is dadelijk weggelopen, nadat ons gezicht gezien was. En het is maar goed, dat wij absoluut niet leken op Jesse Pearl en zijn vriend, anders zouden wij nu misschien in die oude wijnkelder liggen, ieder met een drietal kogels in ons lichaam.

Het bleef even stil in het vertrek. Brand liep opgewonden heen en weer en riep eindelijk :

— Maar er is sprake van vier anderen. Waarom zouden de anderen dan niet hebben meegedaan?

— Wie zegt je, dat dit niet het geval is? De beide anderen kunnen wel achter de schermen zijn gebleven. Maar zij kunnen ook al onder de zoden liggen. Het leven van zulke mensen hangt dikwijls aan een zijden draadje. Wie weet zitten zij al wegens andere misdrijven achter slot en grendel.

— Die Grey of Hickory, of hoe hij ook heette, was ongetwijfeld 'n schurk. Maar de laatste jaren moet zijn leven een hel geweest zijn. Hij moet zich hebben gevoeld als een stuk wild, dat in het nauw gedreven is en geen uitweg meer ziet. En die vrouw, die hem nooit in de steek heeft gelaten en trouw bij hem bleef.

— Ja, Charles, daar heb ik ook aan gedacht. Het is iets heel merkwaardigs in deze egoïstische tijd. Die trouw treft mij als een hele mooie karaktertrek in een vrouw, die voor de rest de gevangenis wel dubbel en dwars verdiend zal hebben. Zij is met de steeds bedreigde tuchthuisboef van de ene plaats naar de andere getrokken en heeft zich tenslotte hier opgesloten, in de hoop misschien dat niemand hem hier zou terugvinden. Maar wraakgevoelens en hebzucht rusten nooit. En tenslotte is de verrader door zijn noodlot achterhaald.

Onder het spreken had Raffles het knipsel en de losse brieven en papieren zorgvuldig bij elkaar gezocht en deed ze nu in een envelop, die hij verzegelde en weer in het stalen kistje legde.

— Het is mogelijk, dat die vrouw in groot gevaar is. Jesse zal wel snappen, dat zij een groot aandeel heeft gehad in de verduistering van de gemeenschappelijke buit. Ja, misschien gelooft hij wel, dat zij het geld uit de brandkast heeft gehaald, nadat hij zijn vroegere medeplichtige had gedood.

— Maar daar zal toch geen tijd voor zijn geweest. Jij zelf zegt, dat de man beneden in de werkkamer is geweest, waar het eindje Chiroot werd gevonden.

— Daar blijf ik bij, Charles. Maar vergeet niet, dat de moordenaar eerst uit zijn schuilplaats moest komen en langs een omweg het huis weer binnen komen. En die omweg was heel groot, want de man moest eerst helemaal naar het paviljoen terug en dan door de tuin weer naar het huis.

— Zou hij dan niet bang geweest zijn voor de hond, die daar rond liep?

— Hij zal wel gewapend zijn geweest en hij hoefde voor de hond niet bang meer te zijn, nu die toch niets meer te verdedigen had. Waarschijnlijk was hij niet eens van plan het dier onmiddellijk neer te leggen, als het te voorschijn kwam. Wie weet heeft het hem wel verbaasd, dat het monster zich niet liet zien.

— Maar dan wordt de verwarring nog groter, Edward. Als de schurken het inderdaad op Brigitta voorzien hadden, als zij in het huis zijn gekomen, zonder dat haar vriend haar verdedigen kon, waarom hebben zij haar dan niet meteen afgemaakt?

Raffles gaf niet direkt antwoord, maar stond in gedachten verzonken.

Hij trommelde met zijn vingers op het tafelblad en antwoordde tenslotte:

— Daar weet ik nog geen antwoord op, Charles. De vrouw zou haar natuurlijk zelf het best kunnen beantwoorden en daarom stel ik voor, haar zo snel mogelijk op te zoeken.

— Zij zal toch niets willen zeggen.

— Ik denk van wel, als zij merkt, dat wij toch het grootste gedeelte al weten.

— Het zou in ieder geval te proberen zijn, meende Brand. Het staat nog wel niet vast, dat die vrouw, werkelijk de vriendin is van de dode, maar de kans is toch vrij groot. Wanneer gaan wij?

— Vanavond nog, antwoordde Raffles. Wij moeten ons voort maken, want

het is best mogelijk, dat de vrouw zich zo snel mogelijk uit de voeten wil maken.

Maar Raffles zou, wat dat betreft, toch nog te laat komen.

Want diezelfde avond brachten enige avondbladen het bericht, dat de huisvrouw gearresteerd was, op beschuldiging van medeplichtigheid aan de moord op Bernard Grey.

HOOFDSTUK VI.

HET TRAGISCH SLOT

Toen Raffles het bericht las, schudde hij enigszins spottend het hoofd en mompelde:

— Scotland Yard schijnt een beetje in de war te zijn. Eerst was het een ongeluk, nu is het plotseling weer een moord geworden en de vrouw zou er medeplichtige aan zijn.

— Wij moeten een beetje billijk zijn, Edward, en toegeven dat er voor die opvatting wel enige grond is, van het oogenblik af dat de politie haar mening herziet en aan moord gelooft. Want dan zou inderdaad veel er op wijzen, dat de vrouw de daders behulpzaam is geweest. Zij kan een van de honden hebben verdoofd en de andere gehoorzaamde haar en is daarom misschien rustig gebleven. Ik geloof, dat ik als inspecteur van politie haar ook gearresteerd zou hebben.

— Misschien heb je gelijk, Charles. Maar ik voor mij ben er zeker van, dat de vrouw part noch deel had aan de moord en dat kunnen wij snel genoeg bewijzen door deze papieren over te leggen.

— Maar als je dat doet, Edward, dan laten zij de vrouw misschien voor dit geval vrij, maar dan zullen ze haar veroordelen wegens de ontsnapping van achttien jaar terug en wat zij nog meer op haar kerfstok heeft.

— Nee, want die misdrijven zijn verjaard. Als zij na die tijd niets gedaan heeft wat haar in aanraking kon brengen met de strafrechter, dan kunnen zij haar niets meer doen.

Hij bleef een oogenblik in gedachten voor zich uitstaren, met de krant in zijn hand en zei plotseling:

— Ik zou wel eens willen weten, of

Jesse Pearl en zijn makkers dit bericht ook al gelezen hebben.

— Waarom?

— Omdat zij anders waarschijnlijk nog steeds daar in de buurt zullen zwerfen. Zij zullen niet alleen wraak willen nemen op de vrouw, maar het is best mogelijk, dat zij denken, dat Briggitta zelf en niemand anders de brandkast heeft opengebrouwen en het geld heeft weggenomen, zodra zij zag, dat haar meester dood was.

— Als dat inderdaad zo is, Edward, dan is het nog wonderlijker, dat zij haar gisternacht niet hebben gedwongen haar geheim te verraden. En waar kon zij in zo'n korte tijd het geld heen gebracht hebben?

— Dat is niet onmogelijk, Charles, in een huis dat zulke goed verborgen geheimen bezit. Maar dat verklaart nog steeds niet hoe het kwam, dat zij haar niets hebben gedaan.

— Misschien is zij doodsbang uit het huis gevlucht, voordat de moordenaar, langs een omweg er weer in kon komen.

— Wat je daar zegt, Charles, klinkt echt niet onaannemelijk, riep Raffles op levendige toon. En nu zullen wij eens naar het huis toegaan en kijken hoe de zaken er daar voor staan.

Brand zorgde ervoor, dat Henderson, de chauffeur, de snelste wagen klaar maakte, waarvan heel gemakkelijk onder het rijden het nummerbord kon worden verwisseld en daarna gingen de beide vrienden zich opnieuw in een vermomming steken, daar niemand vooruit kon weten, waar dit avontuur op uit zou draaien.

Het begon al donker te worden toen de snelle wagen eindelijk stil hield op

een paar honderd meter afstand van Rosfield Manor, dat er somberder dan ooit uitzag in de halve schemering.

Er was nergens licht te zien en het kwam de beide mannen voor, dat het huis totaal verlaten was.

Raffles gaf Henderson fluisterend de nodige bevelen en toen liepen zij verder langs de tamelijk smalle weg, die opzij van het landgoed liep.

Zij hadden nog geen honderd passen afgelegd, toen door de nachtelijke stilte het gehuil klonk van een hond, doordringend en angstwekkend.

Brand was onwillekeurig stil blijven staan en had Raffles bij zijn arm gegrepen.

— Een van de honden schijnt los te lopen in het grote park, fluisterde hij.

— Ik denk eerder, dat zij hem hebben vastgebonden. En het lijk van zijn meester is zeker nog in huis, anders zou het dier niet zo angstwekkend huilen.

— Het dringt je door merg en been, fluisterde Brand. Het lijkt wel of die hond de dood voorspelt.

— Je bent vanavond overgevoelig, Charles, zei Raffles spottend.

Zwijgend liepen zij verder, totdat zij op een plek kwamen, waar zij gemakkelijk over de muur konden klimmen, die in vroeger jaren het uitgestrekte park had afgesloten, maar die nu hier en daar in puin lag.

Met de grootste voorzichtigheid slopen Raffles en Brand naar het paviljoen toe, dat zij vrij duidelijk tussen de bomen konden onderscheiden, want de maan was net opgekomen en stond helder aan de hemel.

Zij hadden beiden hun revolvers gegrepen en gingen langzaam verder, zoveel mogelijk opletterend, niet op de dode takken te trappen.

Aanvankelijk had Brand het gevoel alsof al deze omzichtigheid overbodig was, maar vijf minuten later dacht hij er heel anders over. Want het huilen van de hond had plotseling opgehouden en plaats gemaakt voor een dreigend gegrom.

Dat geluid liet zich met ongeregelde tussenpausen horen en het klonk steeds

van dezelfde kant.

De waakhond was dus blijkbaar bij zijn hok vastgebonden.

Raffles had waarschuwend zijn hand opgestoken en stond te luisteren, terwijl het maanlicht zijn scherp getekend gezicht bleek deed schijnen en zijn grijze ogen als staal liet glanzen.

Na enige ogenblikken fluisterde hij:

— Het is alsof het dier onraad ruikt. En toch is het praktisch onmogelijk, dat het ons kan ruiken, want de wind komt van de andere kant.

— Zouden zij nu proberen het huis in te gaan? Zouden zij hier al die tijd gebleven zijn?

— Dat is zo goed als zeker. Als zij weg waren gegaan, dan hadden zij iets over de arrestatie moeten lezen. Maar de wraakzucht en de hoop op een buit heeft hen hier vastgehouden.

Zij gingen nog wat verder, bereikten het paviljoen en merkten al spoedig, dat het totaal verlaten was. Het half ronde luik in de vloer was gesloten.

— Zouden zij werkelijk geloven, dat wij daar nog altijd in zitten? merkte Brand zachtjes op.

— Wie weet? zei Raffles schouderophalend. Laten wij maar van dit paviljoen weggaan, ik geloof, dat er in het park iets gebeurt.

Op dit ogenblik barstte de waakhond in een woedend geblaf uit en de beide mannen hoorden duidelijk het gerammel van de ketting, waaraan het dier heen en weer sprong, en probeerde zich los te rukken.

— Kom mee, beval Raffles kort.

Zij baanden zich een weg door het kreupelhout en bereikten snel de tussenmuur.

Het werd hun wel heel gemakkelijk gemaakt, want een geheimzinnige hand had al het prikkeldraad stuk geknipt en zorgvuldig uit de bres gehaald. Zij hoefden er slechts over heen te stappen. Zij renden de grasvlakte over, die voor hen lag en terwijl zij verder liepen werd het dreigende gegrom van de hond telkens afgewisseld met woedende uitvalen.

En net toen zij aan het einde van een tweede wei waren en het huis dui-

delijk konden zien, gebeurde het.

Er klonk een schot, een scherpe knal en op hetzelfde oogenblik raakte de hond los en was met vijf, zes geweldige sprongen bij de man, die geschoten had.

Voor men goed en wel beseftte wat er gebeurde, had het dier zijn vreselijke tanden in de hals van de man begraven, die een gesmoorde kreet slaakte en toen achterover viel, met de hond boven op zich, die woedend bleef grommen, ofschoon zijn slachtoffer praktisch onmiddellijk dood was geweest.

Alles gebeurde zo snel, dat Raffles zelfs geen tijd had gehad om het beest neer te schieten.

In het heldere maanlicht zagen zij een tweede man, zo hard hij maar kon over de grasvlakte lopen. Hij struikelde in een kuil, kwam vloekend weer overeind en strompelde verder, niet meer in staat om hard te lopen.

Hij had waarschijnlijk een enkel verstuikt of misschien wel een been gebroken.

Het volgend oogenblik zou het met hem gedaan zijn, want de hond tilde het slappe lichaam van de man met zijn sterke tanden een stukje van de grond, liet hem los, keek even met zijn bloeddoorlopen ogen rond, liet een kort gekank horen en begon toen de tweede man te achtervolgen.

Hij was nauwelijks dertig meter van hem weg en zou hem zeker met een paar sprongen hebben ingehaald.

De ongelukkige zag blijkbaar in, dat hij verloren was en bleef hijgend stilstaan.

Hij trok met zijn rechterhand een groot mes en zocht met de linker steun tegen de stam van een jonge boom.

Brand huiverde. Hij wist wel, dat men evengoed met een zakmes kon proberen zich een leeuw van het lijf te houden. Nog nooit had hij zo'n grote hond gezien, zo geweldig gespierd, met zulke verschrikkelijke kaken.

Op het oogenblik, dat de hond bij de man was mikte Raffles kalm en schoot. Het was net of de hond midden in de sprong door een onzichtbare hand omhoog werd getrokken. Hij viel ruggelings tegen de grond, ploegde met zijn gewel-

dige nagels even in de grond en lag toen stil.

Onmiddellijk kwamen de twee mannen aangerend.

De man met het mes hing half bewusteloos van pijn en schrik tegen de boom. Hij hijgde zwaar en keek wezenloos naar het lijk van de hond. Zijn lage voorhoofd was nat van het zweet en zijn verwarde haren hingen er in pieken overheen.

Raffles knielde naast de dode hond, scheen bij zijn hals iets te zoeken en zei toen tegen Brand op ernstige toon:

— Kijk, die ongelukkige heeft een soort zelfmoord gepleegd.

Brand bukte en gaf een kreet van verbazing. De ketting was vlak bij de halsband afgebroken. Maar hoe sterk het beest ook was, het had onmogelijk de zware ijzeren ketting stuk kunnen trekken, als de kogel uit de revolver van zijn slachtoffer hem daarbij niet geholpen had.

Inderdaad had de kogel een van de schakels geraakt en wat er van overbleef was niet sterk genoeg om weerstand te kunnen bieden aan de woeste rukken van het wilde dier.

Raffles ging voor de man staan, die hem half versuft aanstaarde en vroeg zacht:

— Wie ben je? Ben jij Jesse Pearl?

De man knikte een paar keer en keek Raffles aan met een soort bijgelovige vrees. Hij was een man van een jaar of vijftig, slordig gekleed, minstens in drie dagen niet geschoren, met kleine, grijsgroene ogen en dunne lippen.

— Wat kwam je hier doen? ging Raffles verder. Zocht je de vrouw? Dan is al die moeite en zelfs de dood van hem voor niets geweest, want zij is laat in de middag gearresteerd als medeplichtige aan de moord op Bernard Hickory.

De man kromp in elkaar, alsof hij een klap had gekregen en keek Raffles geschrokken aan.

— Hoe wist je zijn naam? vroeg hij toen op hese toon.

— Die vond ik in de brieven, die toevallig in mijn handen kwamen, toen ik hier in de afgelopen nacht een bezoek bracht. Jullie dachten dat de ongeluk-

kige Brigitta het geld had, niet waar?

— Zij heeft het wel, zei de man schor. Het varken, heeft tijd genoeg gehad om... Maar ik zal mij niet verpraten. Je hebt die duivel daar net op tijd neergelegd.

— Kom op, Jesse, je bent nu toch al te ver gegaan, antwoordde Raffles op koude toon. Ik kon je in koele bloede door de hond laten verscheuren, maar ik zal je laten hangen, zowaar ik leef, als je nu de waarheid niet zegt. Jij hebt vannacht Bernard Hickory vermoord met behulp van een vergiftigde naald, vanuit de geheime gang. Waar of niet?

De man begon te trillen en het mes viel uit zijn slappe hand. Zijn stem klonk rauw, toen hij vroeg, terwijl hij Raffles aanstaarde:

— Ben jij soms de duivel?

— Nee, zo hoog ben ik nog niet, gaf Raffles langzaam ten antwoord. Maar ik was vannacht hier. Niet Brigitta stal het geld, ik deed het. Ik ben John Raffles. Kom Jesse, dwingt mijn bekenenis ook niet tot openhartigheid van jouw kant? Heb je je vroegere medeplichtige vermoord of niet?

— Ik heb het gedaan en nu hij dood is, vervloek ik hem nog, de verrader! viel de man uit. Ja, ik ben Jesse Pearl en ik heb hem en die helleveeg jaren en jaren achtervolgd, zonder dat het iets hielp, tot ik hem eindelijk te pakken kreeg. We waren met ons vieren...

— Dat weet ik. Ik ken ook de namen, viel Raffles hem in de rede.

— Een van hun hielp me, dat was Atchinson. Van de twee anderen hebben ze er een opgehangen en de ander is overhoop gestoken door zijn vriendinnetje. Maar wij tweeën waren net bloedhonden en lieten niet los. En ik heb hem eindelijk te pakken gekregen, op dezelfde manier, als jij net zei. Maar toen ik terugkwam voor het geld, was het weg.

— En toen dacht je dat Brigitta het had. Waarom heb je haar dan niet vermoord?

— Ze was er niet. Ze was weg, gevlucht met diezelfde hond, die daar nu ligt! schreeuwde de man woest en gaf een trap naar het dode lichaam.

Raffles wisselde een snelle blik met Brand. Deze had dus wel goed gezien. Uit angst was de vrouw het huis uitgelopen, om pas later terug te komen, toen zij geloofde, dat de moordenaars weg waren.

Jesse Pearl ging op doffe toon verder:

— Hij heeft als een vorst geleefd, de schurk, van ons geld.

— Het was gestolen, Jesse, zei Raffles streng.

— Mogelijk, maar het was van ons. Wij hadden er allemaal evenveel recht op en hij ging er mee aan de haal, toen het op verdelen aankwam. En al heb ik er nu niets van kunnen krijgen, ik heb mij en mijn vrienden tenminste kunnen wreken.

Raffles wilde iets zeggen, toen hij een stevige druk in zijn lendenstreek voelde. Een zware stem achter hem zei:

— Laat die browning vallen, Raffles en maak geen grapjes, want het is ernst.

Raffles was een te verstandig man om niet te weten, dat de druk in zijn lendenen afkomstig was van een revolverloop. Hij liet de browning vallen en een tweede man bukte zich snel, raapte het ding op en liet het in zijn broekzak glijden. Het waren twee politieagenten, die door het donker waren komen aansluipen en het grootste gedeelte van het gesprek moesten hebben aanhoord. Blijkbaar waren zij in het huis geweest en was hun aandacht getrokken door het blaffen van de hond en de schoten.

— Geef jij ook maar op, wat je aan wapens bij je hebt, vriend, zei de agent met de revolver, een zwaar gebouwde kerel tegen Brand.

Deze stak glimlachend de hand in zijn zak, haalde er zijn browning uit, maakte vlug de kolf open, trok het magazijn met de zeven kogels er uit en gooide dit zover hij kon in het dichte struikgewas, waarna hij met een beleefde buiging het nutteloze wapen aan de agent gaf.

Deze liet zijn eigen revolver zakken, haalde een paar boeien te voorschijn en zei kort:

— Je bent er bij, Jesse. Je hebt een bestje taveel geklatst, kerel.

Met een scherp geluid sloten de stalen boeien om de polsen van de man, die het volkomen onverschillig liet, wat er met hem gebeurde.

Hij gaf zijn collega een wenk en zei:

— Breng hem naarbinnen, White, ik volg met de anderen. Geef me je boeien, voor deze man hier.

De agent stak zijn hand in zijn zak en haalde ze er verbaasd weer uit en voelde ook in zijn tweede broekzak.

Toen schreeuwde hij woedend:

— Ik ben mijn handboeien kwijt. Een vervloek, mijn browning ook!

— Boeien en browning zitten veilig in mijn zak, zei Brand met een beminnelijk glimlachje. Een doodsimpel goocheltrucje. Ik heb daar altijd veel liefhebberij in gehad, zie je. Och, als het donker is, lukken die dingen al heel gemakkelijk. Je kunt nu eenmaal niet op alles tegelijk letten.

Razend haalde de zwaar gebouwde agent zijn eigen revolver weer uit zijn zak, richtte het wapen op de benen van Brand, zoals zijn instructies in zulke gevallen luiden, en haalde een paar keer de trekker over.

Maar telkens ketste het wapen.

— Niet zo verwonderlijk, zei Brand

rustig. De patronen zitten in mijn jaszak. Doe u verder maar geen moeite.

De agent was misschien wel wat driftig, maar hij was een moedig man en ongewapend als hij was, wilde hij Raffles met zijn vuist neerslaan.

Dat werd hem noodlottig, want een onberispelijke linkse hoek velde hem, zonder dat hij een kik had kunnen geven.

Raffles en Brand zagen nog hoe de jongste agent Jesse Pearl, die scheen te willen vluchten, met zijn gummiknuppel neersloeg en zich toen met zijn collega bezig hield.

En voor de rest was dit avontuur, wat hun betreft tenminste, afgelopen.

De volgende ochtend werd Brigitta, die inderdaad evengoed bleek te kunnen horen als de commissaris, die haar ondervroeg, in vrijheid gesteld. Men kon niet anders, want haar misdaad was juist een paar maanden geleden verjaard.

Wat Jesse Pearl betrof, hij bekende volkomen onverschillig de sluwe moord en werd tot de strop veroordeeld.

Opgehangen werd hij echter niet, want een maand later stierf hij aan een hartaandoening.

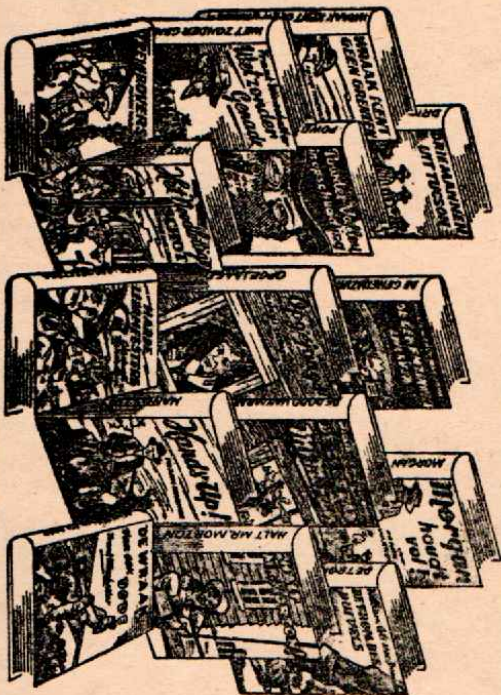
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De antieke vioolkast

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar met f 5.- of meer per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Noodlottige Schot door Arthur Madden
3. Harde Leermesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Warbater
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opejaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Hail, Mr. Morton } William
11. Wraak kent geen grenzen door Gladwell Richardson
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Madden
13. De geheimzinnige Izwerver door William Calhoun
14. Mergan heuvt vol door Frank Warner
15. De Trem des Dulveles door William Calhoun

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

LEIBSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzocht te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Mijn bedrag van f 44.25 / de 15 boeken van f _____
in heden overgemaakt / wordt licht 40 cent voor
rebuurtkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorkruisen met niet wordt vermeld.

NAAM: _____ L. L.
ADRES: _____